

Helena Skalická / Pavel Novotný

A to si pak můžeš říkat, co chceš

A TO SI PAK MŮŽEŠ ŘIKAT,
CO CHCEŠ

HUA - PO - Z - ANA

Helena Skalická
Pavel Nouotný

*A to si pak
můžeš říkat,
co chceš*

Praha 2013

**Tato kniha vyšla za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR**

A TO SI PAK MŮŽEŠ ŘIKAT, CO CHCEŠ

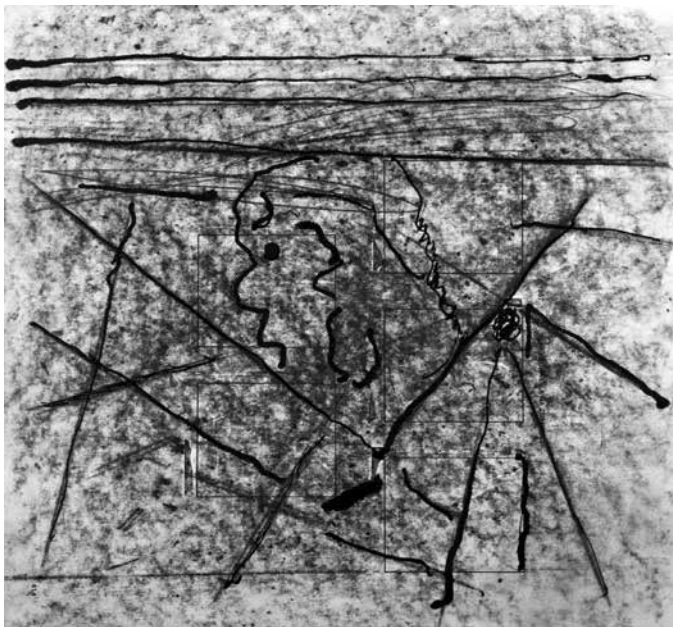
Copyright © Helena Skalická / Pavel Novotný, 2013

Czech edition © dybbuk, 2013

ISBN 978-80-7438-089-1

bez názvu (vodové barvy, 2009)

bez názvu (uhel, tuš, 2011)

Když sem dostala první byt, tak mi bylo čtyřicet pět. Ale to byl byt. Vlezlo se tam třeba na hajzl a tam byla takováhle díra, takže z chodby každej viděl, co tam dělám. A když se naplnila nádrž, voda mi chcala na hlavu. V kuchyni kamna, kredenc, stůl, deset židel, jedno takový malinký plechový umyvadylko, plno hadrů a samý paťáky vajglů. Tadyhle mám talíře, říkám si, tadyhle mám lžíce, tadyhle mám konvičku, to bych měla základ, to je dobrý. A jak se vlezlo do toho pokoje, tak se otevřely dveře a za těma dveřma stará kredenc se šuplíčkama a takhle ve druhym rohu byla postel, rozbitá postel na dvou nohách. A já si říkám, kurva, na čem budu spát? Ale to se taky dalo oželit. Protože úplně nejlepší bylo, že takhle u vokna ležely takovýhle pytle a takhle hezky se hejbaly, proklínaly. Kouknu do těch tašek a vidím, jéje, červíky. Iva ze sociálky, která tam byla se mnou, šla hned blejt. Ale já říkám, Ivo, tohle je můj byt, já dostala klíče od bytu, já si tady udělám pořádek. Červy sem odnosila v pytlích,

vajglů vynesla plnej kýbl, polámaný židle rozmlátila a naházela je do kamen. Postel sem podložila bedynkama, plesnivou matraci vyhodila a místo ní tam narvala dveře od koupelny, a měla sem postel. Díru na hajzlu sem zacpala dekou.

A druhý den mi pani domácí sdělila, že v tom bytě nesmím točit vodu, protože prej to u toho malýho umyvadylka prosakuje. Říkám, dobře dobře, takže pěkně nosit dva demižóny vody denně z Králáku, hajzl nesplachovat splachovadlem, aby to všechno neprotejkalo, pěkně s kýblem pro vodu do Nisy: Dycky kárku, lano, takhle kýbl, dennodenně. A pak přišel soused, že prej sem ho vytopila. Což já ho takhle chytla pod krkem, zatáhla sem ho k sobě do bytu a říkám mu, cožé, tady se podívejte, kde mám vodu a čím splachuju, doprdele, takdyhle mám v kanystru vodu, tak nekecejte, že vás někdo vytopil, – až já začnu točit kohoutkama, to se budete divit!

A vlitnu jim na tu jejich domovní správu a ta bába tam začala, že mi tam dá instalatéri až za čtrnáct dní. A já na ni, a vy už mě fakt neserte, takhle ji popadnu, takhle s ní třískám o tu zeď a říkám: Na záchodě je díra ve zdi! zadělala sem ji dekou! ale v kuchyni, v té kuchyni mi to spadlo, propadla se mi

podlaha pod tím umyvadylkem! A vona říká, pani Skalická, pani Skalická, pusťte mě, hned je vám tam pošlu. A než sem došla zpátky k sobě do bytu, už mi tam stáli instalatéři, a jak mě viděli, hned říkaj, jéje, mlátička, deme k mlátičce. – Protože voni se mě báli, protože od té doby, co sem kvůli tátovi vymlátila hospodu, říkali mi mlátička.

A když pak byli u mě, tak ten jeden instalatér rozdělal rouru a začal z toho vytahovat všelijaký hadry a papíry a nějaký sajrajty a hrozně mi nadával, jaký sem prase. A já na něj, cožé, ty hovado, tohleto není po mně, já sem tu čtrnáct dní, to je po té bláznivý Šimkovy, co tady bydlela přede mnou! A ten druhý instalatér zatím stál na záchodě na míse a sundával tu nálevku, jenže von uklouznul a spadnul mezi tu mísu a zeď a takhle to držel nad hlavou a měl to plný vody. A přišla sousedka a říká, pani Skalická, copak to tu máte za oslavu? A já říkám, ále, pani Staňková, mám tu instalatéři, jeden mi teď spadnul i s hořejškem, leží mi támhle ve škvíře narvanéj, a ten druhý, – no to radši nechtějte vidět. A ta sousedka říká, jéje, to je zajímavý, to je zajímavý, vy ste tu tři tejdny a už tady máte dva, já na ně čekám už tři měsíce a nic. Takže já na ně, pánové, až to tu doděláte, děte se pak podívat paní sousedce na odpad,

rozumíte? A voni šli. A paní Staňková pak za mnou přišla a přinesla mi párky a rajčata a všechno možný a strašně mi děkovala.

A druhý den tam du zas. Protože já si nikdy nedám pokoj. Říkám jim, heleďte, ale já bych taky chtěla vidět ten sklep, co přede mnou měla ta baba, protože já bych si tam nanosila dříví na zimu. A voni se kroutili, že je tam zámek a že od toho zámku nemaj klíč. Takže sem šla, vzala sem páčidlo, urvala zámek a měla sem sklep. Ale jéžiš, to byl sklep, tam bylo všechno možný: železo, papíry, dříví, hadry! Protože ta šílená Šimková, já ji znala z Kosmonos, takže vim, co to bylo za ženskou, vona měla ty hlasy, pořád se s nima vybavovala, máchala na ně rukama a pořád jim nadávala a pořád všechno hromadila, a když na Peršťák přijeli policajti nebo sociálka, tak vona k sobě nikoho nepustila, zabarikádovala se skříněma a hotovka. Ta Šimková jim v tom baráku třináct roků řvala, bouchala, sypala popel po schodech a všechno. Takže nakonec mohli být ještě rádi, že tam vyfasovali mě.

Pohni sebou, deš jak svázanej, vidíš, tady odzdolejška až nahoru byl hřbitov, co na něm leží můj táta, chodim tam častěj, než bych měla. Ale ta sestra z Kundratický tam ani nepáchne, nejde tam ani na Valentina! Tady všude sem brabčila, když sem tady bydlela, a jakmile sem přijdu, brabčim zas. Ale časy se měněj, byt má Rus a má z toho ubytovnu pro Rusové. A všechno je to vybraný, vybrakovaný, dřív bejvalo všude všeho plno, koukej, krabička, a něco v ní je, to vezmem Pepínovi, aby mi už neškrábal na dveře, Pepíno už neni možnej, dej mi to do báglu, kouknem, jestli tu nejsou poschovávaný dráty, prázdný flašky, zapalovač, ne, neškrtá, a počítač vykotlanej a tady se asi nádherně šoustalo, protože ty tepláky sou tak krásně roztrhaný, to jako úplně jako od Erika, protože Erik, jak se na mě podíval, roztrhal mi všechno, ale pak mi zase všechno koupil, kalhotky, trička, podprsenky, všechno. Pod' pod', nezastavuj se a koukej se kolem sebe, miláčku, když seš pilnej a víš co sbírat, když kradeš bezdomovcům

a feťákům džob, hned máš na nájem, počkej tady, podrž mi Míšu, omotej si to vodítko pevně kolem ruky, du se podívat, jestli v tý peněženke něco není. Není, není tam ani šousták. Ale tuhle rouru berem Jaruně. Tady sem chodila na kozáci. Tady ze smetiště sem si vozila na vozejku dříví domů, hadry, hliník, flašky, za tím plotem, voni to měli schovaný dycky ve dvou taškách, ale já jim to odnášela, když jim to nelohla ta mrcha. Támhle dycky parkoval Šimon s trabantem.

A vidíš támhleten ohyb? Tam ležela ta polmrtvá Monika, celá promrzlá, kousek od toho jejich feťáckého doupěte. Měli tam pelech a všechno dohromady přikrytý linem. A támhle de ta kamarádka Danča, co měla místo střechy igelit, ta je taky prolezlá blázincema. A támhle kolem kruháku de Kyselina, co sbírá vajgly do pytlíku, to sem taky dělala. Vzala sem Míšu na vodítko a chodila sem s pytlíkem za páskem a sbírala vajgly. A Mirek, ten taky, ten Mirek s tím červeným nosem, kterej dělal kotelníka a skladníka a dneska zametá. Zametali spolu s Kyselinou, dokud Kyselinu nevyhodili za zametání ve vožralství, ale Mirek, ten se vyzná, ten se klidně vožere jak zvíře, ale funguje a zametá pořád krásně rovně, drží stopu, takže šéf nic nepozná, to není jako s Kyselinou.

Mlácení šňůrou a Wolkerák

Já byla odmalička napumpovaná energií, totálně ne-nažraná, jednou sem ségře sežrala čokoládový bonbón. A v jeslích, tam sem byla úplně to neurvanější dítě, protože voni mi dali jednu flašku a mně jedna flaška nestačila, řvala sem jak kráva. Dali mi druhou flašku a spala sem jak andílek! Ale my to měli komplikovaný, protože my původně měli bejt jedenáct dětí, ale nakonec nás bylo jenom pět. Protože mamče se ve čtyřicátým šestým narodily dvojčata, ale ty umřely, takže z toho máma skončila v blázinci. Když z toho blázince vylezla, tak se jí ve čtyřicátým osmým narodil Vašek. Ve čtyřicátým devátým se jí narodily další dvojčata, který zase umřely. V padesátým prvním sem se narodila já, pak Jana a po nás další dvojčata, který zase umřely. Pak se narodila Soňa a pak Péťa.

Bydleli sme celá rodina na Frantáku, máma jezdila tramvají a táta pletl housky a vánočky. A když přišel ráno domu, tak nám upletl krásný tlustý copy, hodil nám je do houpačky a dostaly sme mašle. Anebo

nám upletl krásný zatočený drdoly. Ale k čemu mi byly nějaký drdoly, když mě mlátil šňůrou od vaříče a zavíral mě svázanou do sklepa. Protože já byla něco jinýho než brácha se ségrou, protože já byla černá ovce rodiny, makala sem furt jak debil, kvůli ségre nebo kvůli bráchovi, když voni měli něco udělat a neudělali, uhlí nanosit, dříví nařezat. Ráno se vstávalo v pět hodin, a pěkně nasekat krmení pro osmdesát králiků, protože my měli čtyři kozy a čtyřicet slepic. Říkám ti, když táta přišel ráno z práce a kopřivy nebyly namletý, anebo když brácha měl nanosit uhlí a dříví a vykašlal se na to, tak mě táta zmlátil šňůrou a skončila sem ve sklepe.

Když mi bylo šest a půl, vzala sem třeba sousedovi kolo, opřela se do pedálů a jela, jela sem k babičce do Mladý Boleslavi, to je z Liberce padesát kilometrů, prostě nezám. A babička pak volala o půlnoci k nám domů, že Helenka je zase u ní. A když si mě táta přivezl domů, vytáhl šňůru od vaříče a ztrískal mě znova. A já zdrhla zase a pak zase. Taký sem se furt počůrávala a chytaly mě epiláky a v sedmi sem měla úraz hlavy, protože sem se při fotbale praštila o cihlu.

A pak mě dali mě do toho sanatoria na Wolkeráku, což byla dětská psychiatrie, kousek od Lidovejch sadů.

Tam to bylo krásný, jéje! Úplně nejlepší byla ta jízda z dvanácti schodů na pekáči, to dělalo strašlivej rambajz, každej věděl, že zase jedu. Pekáč to nepřežil, mě pak strčili na samotku a bylo mi dobře. Dycky když mě nechtěli dát na samotku, tak já jim dělala takovej bordel, bouchala jim do židel tak dlouho, až mě tam dali. Samotka, to bylo krásný místo, měla sem tam svoji klec, klec jenom pro sebe, všichni mi mohli políbit prdel. A voni to časem pochopili a i dveře nechávali otevřený, protože věděli, že ze samotky neuteču.

A když sem se vrátila domů na Franták, bylo to zase od začátku: Samý mláčení šňůrou a svázaná ve sklepe. Uhlí nosit, dříví štípat, kopřivy namlet, našrotovat. A jednou sem měla kudlu v zádech, ale tu mi tam píchla mamča, ale vona nechtěla. A jednou mi táta zlomil klíčnicí kost. A já zdrhala čím dál častěj. A máma někdy věděla, u koho sem, ale fotr nikdy, ten jenom seděl doma u kafete, brečel a bál se o mě. A já byla třeba čtrnáct dní u svý cikánský spolužačky Růžičkovy nebo sem úplně někam zmizela, spala sem třeba na jedný skále a přes den vybírala jídlo z popelnic.

bez názvu (uhel, tuš, 2012)

Růžičková, to byla skvělá holka, miliónová, ve škole nevěděla, co by mi dala, dělila se se mnou o svačiny, o všechno. Ale jinak mě totálně nenáviděla. Protože vona byla Jeřábák a já Františkovák a Františkováci, to je jasný, ty se dycky mlátili s Jeřábákama. Dělali sme pravidelný bitky u domova důchodců, to byly nádherný zážitky! A ta Růžičková mě provázela celej život až do Kosmonos. Bylo jí třeba třicet nebo čtyřicet, ale furt se chtěla prát, měla to zafixovaný, že po mně musí jít. Na příjmu dycky, Helo, už zase máme Růžičkovou tady, připrav si cejšku, připrav si hák. Voni věděli, že se umim prát, že hák mám jako nikdo. Říkám jim, sestřičky, děte mi všechny stranou, pacienti mi zažeňte, ať se mi tu nepletou, a Růžičková už najížděla a já říkám, holky, jedeme, jedeme, odhazujeme! A odhodim tu teplákovou bundu a pod, pod, ty frajerko. A Růžičková: tý svině, já tě zabiju. A já, tý mrcho, pod, kde chceš ležet? – A kde chceš ležet ty, ty mrcho? Natlačila sem ji mezi návštěvnu a dveře, a do háku s ní –

takhle! A vona jenom plivala a kopala, přes hlavu dostala cejšku, sedli sme jí na ruce a na nohy, hodili ji do klece na pětku, dostala píchance a bylo po ptákách. A takhle pořád dokola, celý dlouhý roky, jakmile přišla na příjem, tak ji to raplo. Řvala, mlátila sebou kolem sebe v tom svém dranzu. Pak nějak měla dostat byt, ale nevím, jestli ho dostala. Nevím, co s ní dneska je.

Když mi bylo děvět, tak už se mnou rodiče nevydrželi. Ptali se psychiatricky, co se mnou jako maj dělat, že pořád zdrhám a že klidně zdrhnu i z psychiatrie. Takže mě dali do Ročova, to je mezi Lounama a Rakovníkem. Šlo se tam takovejma uličkama mezi chmelem a za tím chmelem byl zámek, což byla dětská psychiatrie plus dětskej domov. A tam byly takový tety hodný, ale ředitel byl debil, ten mě neměl rád. Přitom sem pro něj pořád chodila krást, kradla sem jezeďákům vokurky a takový, takže nevím, co mu na mně vadilo. Dycky říkal: Když tě uviděj, zdrhej, a když tě chytěj, neříkej, že seš od nás. A já pro něj kradla kvěťáky, mrkev, celer, prostě co tam měli jezeďáci pod kopcem. A když sem mu to přinesla nahoru v těch taškách, jó, tak to byl milouček tak dva tři dny, hajzl. A když mě jezeďáci chytli, tak já dělala pitomou, říkám jim: já sem bezdomovec, mám hlad a koupu se v potoce, jim z popelnic a spím támhle v lese, támhle v těch skalách,

víte, tam je taková díra, děte se tam podívat, mám tam peřiny. A opravdu tam byla deka a polštář, co mi ten ředitel dal, abych jako spala tam. A když sem pak dva dny nepřišla na barák, tak už věděli, že mě jezeďáci chytli a že spím v lese, ve skalách. A jedna taková hodná teta mi jednou přinesla teplý jídlo do těch skal.

Jednou za čtrnáct dní se chodilo do kina nebo k holiči, všichni v jednom úboru: límeček, námořnický proužky a k tomu kalhoty do zvonu a bílý podkolenky, podkolenky jako dělaný pro pašování cigár. Protože v tom Ročově byla taková hospoda a zároveň krám a hodná teta mě dycky posílala paradoxně pro bonbóny. A hospodskej hned věděl, v chodbičce mi dal cigára, já mu dala prachy a šla sem, cigára v podkolenkách, nohavice do zvonu, takže nebylo nic vidět. No krása, všechno krásně vymyšlený! A kouřili sme kde se dalo, cigára se schovávaly do tý odlivky na záchodě, v krabici od Zimních bonbónů, zabalilo se to do igelitáku, omotalo gumičkou. A na samotce, tam sem kouřila nepřetržitě, kluci mi dycky podali cigáro, takhle natáhli ruku skrz mřížovaný vokýnko. Ale pak mi kontrola našla vajgla. Rozházeli mi postel, prej kde to mám – ale já jim říkám, nechte mě bejt, já nemám nic. Ale voni hledali dál, ale nenašli nic.

My byli takovej takovej čtyřlístek obávanéj: Já, Péťa, Pavel, Milan. Jedna holka přišla jako nový mejdlo a ta byla mláčená den co den, protože pořád bonzovala. Dostala dycky přes deku, pak sme ji pustili, řekli sme jí, ty svině, žaluj, a dobijem tě jako králíka. Dycky se to mlátilo přes deku, aby nebyly modřiny. A když se něco vyšetřovalo, drželi sme huby. Ale ředitel si nás zavolal, dal nám hnědý tepláky, hnědý ponožky, hnědý boty, a šlo se trhat kedlubny, celer, petržel, okopávat jahody, vočistit to, donýst to do kuchyně. A my si dycky lehli do těch vysokých jahod, kouřili a žvejkali žvejkačky, který nám dala zahradnice. A jeden kluk jezdil tam a zpátky s vozejkem a hlídal, jestli někdo nejde. A když někdo šel, tak von písknul a típli sme to do hlíny.

Bezdomouci a feťák (lak na nehty, tekutý obvaz, 2011)

Dej sem tu bedynku a vyskoč ven z toho kontajneru. Tohle berem Jarolímovi. A tohle Šimonovi. Počkej, tady neprojdem, tady je to zadělaný plotem, co ke-cáš, není to vybrakovaný, má to všechny knoflíky, na baráku to vozkusím, a dyž to bude fungovat, nechám si to. Sako. Hnedka vidim tu mrchu, jak sem z ní servala to sako! Kdyby se mi z toho saka nevyvlíkla, dorvala bych ji celou. A to se pak divila, když sem dostala byt a to byl konec s blázincema. Najednou mě chtěli ukazovat, jako že sem z toho venku, ale já na ně, polibte mi všichni prdel. Když sem vy-lezla ze všech těch Kosmonos a skončila v Praze na Hlaváku ve větráku, když sem se pak vrátila zpátky do Liberce, to mi fotr řekl, já tě nenávidim, žes dostala byt! A nikdy se tam nešel podívat. A já říkám, tati, a čeho se bojíš?

A ta Danča, co měla místo střechy igelit a z plísně koberec, ta Danča tedka žije v paneláku a platí to ze šlapání a z manžela, byt má plnej flitrovanejch hadyrků a brodí se v tom, kabelky, boty jí padaj

z almary na hlavu, až jí z toho hrabe a každou chvíli je v Kosmonosích. A její manžel byl zariflovaný v devadesátém osmém, ne, voba byli zariflovaný, protože šli krást měď. Tu měď, kterou sem jim ukázala, a voni pak kvůli tý mědi šli sedět. Ale mně se nic nestalo, nené.

Třicet pět lomeno devět á, to byl můj být, támhle, měla sem tu klid. Od rodičů, od všeho. Brabčila sem jak zjednaná, tohle celý byl můj rajón, všechno sem si odtahala k sobě do bytu nebo do sklepa, tady kolem najdeš všecko, potřebovals myčák, stůl, židle, nebyl problém, sehnals hrníčky, zásoba všeho, všechno všude. Vrátily se zálohovaný flašky a hned bylo na konzervy pro Míšu. Ale drž se mě, koukej kam koukáš, jéžišmankotejosefe, nebo mi někam spadneš, poď, deme do lesa, tu šálu berem Ivetce, strč mi to do batohu, ať mám volný ruce!

Když sem přišla ve čtrnácti z děcáku, dostala sem to úplně nejnádhernější vízo, fakticky, takový vízo, tos neviděl, miláčku – kdyby mi ho táta nespálil, měla bych ho dodnes: Chování trojka, čeština koule, matematika, dějepis, zeměpis koule, tělocvik trojka, ruční práce jednička. Kdybych s tímhle přišla domů, fotr by mi dal do držky. Takže to vízo sem rodičům strčila do schránky a zdrhla k cikánům Na Bídu, kde sem zůstala skoro rok.

Ta cikánská máma mě vzala úplně za svou, bylo to bezvadný: Všechny nás bili stejně spravedlivě. Nechceš něco jíst nebo pít, dostaneš přes hubu. Táta máma to vzali pěkně fik fik, a bylo. A vona měla dvě holky svoje, takže já byla třetí, pak ještě čtyři kluky měla a všem nám kupovala stejný trika, všechno kupovala stejný, kalhoty, boty. Ale tam se dělalo, to si nemysli, museli sme se každej den mejt, uklízet, prát, chodili sme s holkama na nákupy. A policajti mě sháněli po celým městě, ale nemohli mě nikde najít, protože voni sice věděli, jak vypadám,

ale nevěděli, že celou dobu chodím kolem nich dokola, všude. Voni byli úplně slepý, viděli mě každý den, protože já chodila s těma cikánama koupat se na přehradu a všelijak po městě, vlasy dlouhý a strašně hustý, rozpuštěný, dlouhý až pod prdel. A jednou policajti přišli k těm cikánům, že prej slyšeli, že sem tam u nich, a ať mě vydaj pod pohrůžkou. A cikánská máma říká: Géžó, dejevona vole, dejevumě, co blbné, dyť ja som ju už neviděla, co skónčila škólu, a voni se neschazej! A já zatím čekala v klidu na střeše, až policajti odjedou. U těch cikánů sem žila až do patnácti a půl. Pak mě jedna bejvalá spolužačka práskla, dala policajtům echo, že budu s holkama na přehradě. A voni mě chytli a já musela zpátky domů na Franťák.

Hovno, sněží!

V patnácti mě vzali na rok na práci do mlíkárný, k pásu, kde jezdily takový ty malý flaštičky na šlehačku a na smetanu a taky ty velký litrovky na mlíko. Po-
vidám ti, já měla tenkrát takovou chuť do života! Peníze pěkně schovaný pod dnem tašky, v takový zašitý kapse. Ale ta Eva, ta mrcha mi ty peníze loh-
la. A já věděla, že to byla ona, chodila sem za ní po krámech a sledovala, co si všechno nakupuje, a pak du za Pepou, což byl její manžel. Říkám mu, Pepo, tvoje žena mi lohla prachy a koupila si za ně boty, ty kaliopky, ty kaliopky s řeminkama! A Pepa šel a dal Evě doma do držky. A vona pak v pondělí přišla do práce s monoklama a omlouvala se mi.

Ale stejně kradla dál. Brali sme vejplatu a vona šla o pět minut dřív na svačinu než já. Přišla sem do šatny, zrovna když mi vypáčila skříňku a ty moje peníze si cpala i s vejplatnicí do holinky. A já jí říkám, ty mrcho, dej sem ty prachy dobrovolně, nebo tě zbiju násilím, dej to sem, že zavolám poli-
cajti, támhle na tom pácidle najdou tvoje obtisky!

A přišel tam ředitel a co se prej děje, a já mu to vysvětlovala a Eva zapírala. Takže já ji popadla, prohodila ji lítačkama, sundám z ní tu holinu, obrátím ji a povídám: Pane řediteli, čím je to vejplatnice? A du zpátky k pásu.

Ale kvůli tý Evě sem přišla z pauzy o tři minuty pozdějc. Což mělo za následek ten, že mě mistr vyhodil na hodinu. A já, a co to jako znamená „na hodinu“? Když mi to holky vysvětlily, tak mě popad takovej vztek, hnedka vlítnu mistrovi do kanceláře a říkám: Ty hajzle, tak ty mě budeš vyhazovat na hodinu, ty mě? – nadělala bych klidně hodinu navíc, všichni si vyližte prdel, seru na vás! Takhle sem mu propleskla hubu, práskla za sebou dveřma, v šatně se převlíkla do svejch hadrů, du za nim ještě jednou zpátky, hodim mu pod nohy ten mundůr, proplesknu ho ještě jednou, otočim sem se a du. A venku na rampě říkám, Franto, počkej támhle na rohu, hned puďu, odvezeš mě domu. A v tu chvíli mi to došlo: Odteď se to všechno zesralo. Vzala sem tu píchačku a roztrhlala ji před vrátným a von říká, co to děláte? A já říkám: hovno, sněží! A šla sem. Doma nikdo nebyl, máma se měla vrátit večer a fotr taky. A já měla doma spoustu prášků, protože sem byla od malička epileptička – což už dneska ne-

jsem, a to musím zaklepat. Šuplata plný ferobarbitalu a jinech prášků, veliký balení po padesáti, celkem toho bylo pět druhů. Takže sem si udělala hromádku a všechno to do sebe nasypala. A pak sem si vzala takovou průsvitnou růžovou košilku a lehla si v ní do manželský postele.

Delfini (tuš, parafin, 20. 1. 2011)

Když Kosmonosy, tak Kosmonosy!

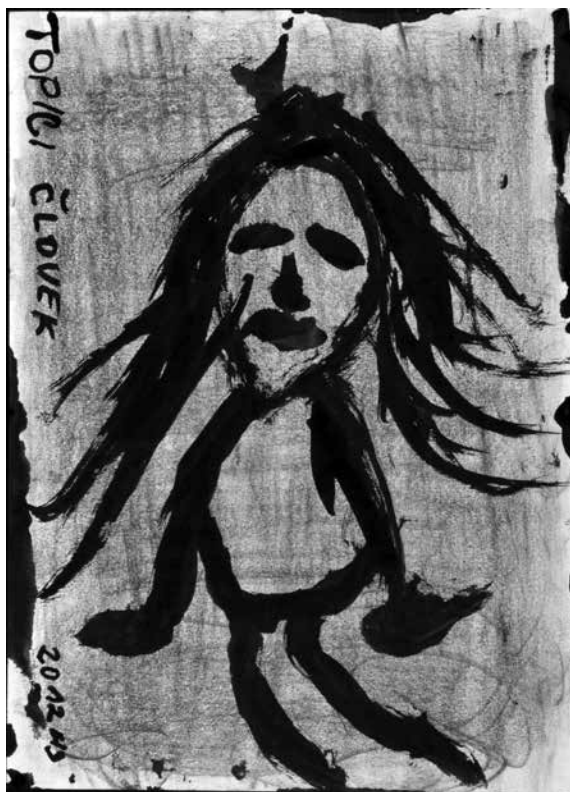
V tý růžový košilce mě poprvé přivezli na psychiatrii. Přivezli mě tam skoro polomrtvou, vypumpovali mi z žaludku ty prášky, já jim ještě stačila vynadat a pak sem upadla na tři měsíce do bezvědomí. Když sem se probudila, už nebyly žádný copy, nic, hlava dohola. A já byla od začátku drzá na ně jak vopice. Jak na toho primáře, tak na ty sestry, tak na ty zřízenci, nevěděli, co se mnou, nepomohlo nic, ani samotka. A primář mi jednou říká, že fakt už ale pojedu do Kosmonos. A já, no to klidně, z toho já strach nemám, protože v Kosmonosích sem ještě nebyla a chci se tam podívat!

Takže po obědě se jich ptám, kde je ta sanita do těch Kosmonos. A voni mně neodpověděli, takže du z kuřárny za tím primářem, kolem protialkoholní a sociálky, vlítu mu tam a říkám mu, tý hajzle, tak ty mi nedáš sanitu do Kosmonos, jo? No tak já ti to tady rozmlátím! A začala sem mu to tam demolovat,

pod krkem ho popadla, lohla mu ze šuplete cigára, ty bétečka a klejky. A pokouřila sem si a von pořád něco mlel, ale já mu říkám, helese nedržkuj, já si pěkně pokouřím, počkám si na sanitu a pojedem! A von byl ze mě úplně v šoku, volal do chodby na tu Věrku ze sociálky, ale já říkám, Věrko vypadni, já si to tady s nim vyřikám sama, tohle je mezi nim a mnou. Dívám se mu do očí, kouřím, říkám mu, ty hajzle, dyž něco slíbíš, tak to dodržuj! Když Kosmonosy, tak Kosmonosy! Vy všechny říkáte, že máme mluvit pravdu, ale vy sami ste takový kurvy, že pravdu nemluvíte. – A vzala sem židli a prohodila mu ji voknem, a na to konto už jeli.

To přijel strejda, což byl chlap, kterému sme říkali strejdo. Což byl paradoxně od paní učitelky syn, co sme ji měli ve školce, tak to byla jeho máma, toho strejdy. A strejda přijel a že mě dá do kazajky. Ale já říkám, strejdo podivej, mě se nemusíte bát, vybodni se na kazajku! A von povídá, ale Helenko, kazajku bys ale měla mít, když tam jedeš poprvé. A já říkám: A to se má posrat svět neboco? Já jedu, strejdo, já jedu s tebou do Kosmonos – a já bych jela i do toho pekla, abych viděla, jak to tam vypadá!

Říkám ti, drž se mě, nebo se mi spadneš a píchneš se mi. Protože tady já jednou zvedla březovou kládu a rukou mi projela jehla, – to ti garantuju, že hned sem si to pochcala, rozřízla a vycucala, ale pak sem musela tři měsíce chodit na krev, protože tyhle nemoce maj delší tu výrobní lhůtu, říkám tý doktorce, už mě netrapte, prozradte mi, jak to se mnou je, protože já se hrozně bojím, že kdybych měla ten AIDS, tak bych přišla o tu spoustu kamarádů a hlavně o tu spoustu dětí, který se mnou kamaráděj a se kterejma hraju fotbal, paní doktorko, já jim musím dělat brankářku! No podívej na to. Prkna. Flašky. Stříkačky. Vokna vyjebaný. Angrešt. Planý švestky. Římskokatolická církev. Voni mě chtěli k sobě, ale já na ně prdim, říkám jim, já sem sice katolička, ale ne římská, já nejsem vůbec žádáná, protože to vám garantuju, že žádnéj Bůh není, když mi to sebralo dvě děti. Nezastavuj se, pod, pod, koukej, vidíš, televize!

Topící (se) člověk (uhel, tuš, 2012)

Tohle si pamatuj, že v televizi je toho spousta: hlavně měď, hliník a železo. Ty lepší kousky sem si tahala k sobě do bytu a zkoušela, jestli dou. A mezi svátkama vánočníma, to se televize válely na každým rohu, protože lidi kupují televize jak šílený, a to ti garantuju, že kolem Vánoc sou blázince dycky přeplněný, protože lidi si kupují ty televize na dluh, až z toho přijdou o byt, rupne jim v kouli a skončej v Kosmonosích.

Mezi těma panelákama, jak je to středisko, tam se jednou válely tři televize a všechny šly! A všechny sem je prodala. Jednou sem měla doma dokonce sedm televizí a všechny šly! A jedna televize byla taková, jak bylo za našich babiček a dědů, úplně celá dřevěná se dvěma knoflíkama, tu sem prodala za patnáct stovek. Ale ty rozbitý neměly u mě šanci, jakmile nešel vobraz nebo něco, říkám jí, tak kurvo, a deš na popravu! Vytáhla sem ji před barák, vylomila jí víko, vyrvala měděnou špičku, vybrakovala vnitřek a tu vykuchanou bedynku sem hodila do popelnice.

Říkám ti, ulomený špičky, miláčku, to je to nejdůležitější z celý televize, to si pamatuj, až budeš chodit okolo kontajnerů a brabčít, vezmi vozejk a di po televizích. A nejen po nich, di po všem, co má dráty, di po vysavačích, mikrovlnkách a podobnejch bedynkách, stříhneš takhle ty dráty, rozloupneš bedynku, šňůry stáhneš – ale u televize hlavně ulom tu měděnou špičku, jinak nejseš možnej.

Nový mejdlo

Když mě poprvé přivezli do blázince, neměla sem o ničem ani páru, byla sem nový mejdlo. Ale držkovala sem a voni se na mě hnedka vrhli a já se s nima začala prát. A voni mi rozpíchali prdel, řetízek a hodinky mi sebrali, voblíkli mě do andělíčka. To je tam normální, všechno ti vezmou a pak ti to zas vrátěj, když seš míň rozjetej. Tam na příjmu čekaj vždycky tři sestry, jedna tě zapisuje, druhá sepisuje tvoje věci, třetí dává pozor, aby sis někde něco neulil. Tady máš dveře takhle na oddělení a tady máš dveře takhle bokem, pak dveře na příjem a tam další dveře, který bejvaj otevřený a tam přešlapujou pacienti a čuměj. To si nemysli, pořád je to tam stejnej, některý věci se neměňej.

Je to tam hrozně veliký, na jednom oddělení bylo třeba sto lidí. Jak tam přijdeš, tak projdeš takhle pod tím podloubím na ten dvorek, tam je devítka, to sou neurotici, pak projdeš dál, takhle k tomu kiosku, tam je sedmička, to byli alkoholici, nevím, co je tam

teď, pak osmička, dlouhodobý starý chlapi, o patro vejš desítka, dlouhodobý muži a ženy dohromady, na jedenátce jenom ženy, mladý starý s těma svejma různějma nemocema, pak pětka a šestka, kde maj ty klece, tam byla jedna dlouhá chodba, od půlky chodby byla ta šestka, tam byly oddělený vražedkyně a takový, na druhou stranu pětka, tam byly psychopatky a podobně, jednička, to byly ženy, u kiosku oddělení mužů, o patro vejš, to byla čtrnáctka, mužskej domov důchodců, nahoře šestnáctka, půlka těch hodně silnejch cvoků, potom tam byly dveře a nad tím byla ta druhá půlka, kde byli alkoholici, trojka důchodci, starý babči, a čtyřka tam neexistuje. Ne, v životě sem tam nezažila čtyřku. A dvojka taky není a to není žádná zvláštnost, to je skutečnost, dvojka prostě není.

Poprvé na pokoji, na to v životě nezapomenu: Dali mě do místnosti, kde ležely samý starý babči. A najednou na pravý straně umřela jedna, pak na levý straně zase jedna – a já ležela mezi nima. A sestra prej, kdo jí pomůže s vozejkem, což já se hnedka hlásim, že toho já se nebojím, že s vozejkem klidně, ale chci přisun kafe, kafe do takovýhohle pucláku, jinak že nikam nejdu. A cigára. Takže od sedmnácti, vždycky když mě vzali do Kosmonos, jezdila sem

jím s vozejkem na studenou kliniku a odvážela třeba pět šest mrtvol za den. A to je strašně nepříjemný, když usneš třeba v jedenáct a ve dvanáct už tě buděj, ať zas jedeš.

Hela + neupravená (řasenka, pastelky, tuš, 2012)

To bylo tenkrát, jak přijeli ty Rusáci s tankama. V těch Kosmonosích byla jedna holka, která v Boleslavi prcala s jedním tím Rusákem, přímo v kasárnách, dole ve sklepě. A von chtěl, aby mu ho překouřila, ale vona mu ho překousla. Na což von řval bolesti a vona mu vrazila tu dýku od tý pušky do srdce a utekla. Já nevím, jestli ten Rus to přežil. Ale voni pak na ni přišli, a tak dostala doživotí v blázinci. Menovala se Dáša.

Tahle Dáša se vyznačovala tím, že mi chodila krást cigára. Ale naštěstí tam byla taky němá Jana a ta němá Jana rozuměla, když ses jí takhle pomalu zeptal: Janó, kdo mi čórnul cigára? A vona ti dýcky ukázala na tu osobu. Takže mi ukázala, že ta zlodějka sedí na záchodě. – Janó, hlídej dveře, povídám, Janó, hlídej. A už du mrchu pěkně zmlátit na hajzl. Vodevřu dveře a povídám, Dášo, dej sem ty cigára, povídám. A vona že jako nic, takže pic, dostala jednu do ksichtu. A nevím, co mě to napadlo, chytit ji takhle za bundu a za podprsenku,

až jí kozy vyletěly, táhnu ji na pokoj, picpic, říkám jí, ty svině, v životě už mi tohle nezkoušej, klidně ti pučím, cigár mám dost, protože šestkrát za den jezdím s vozejkem, nekraď mi cigára, nebo tě dobiju, to ti garantuju, mně je úplně jedno, žes ubodala nákýho Rusa, vole, já sem taky Češka jako ty, ale já tě dobiju, protože na cigára mi nemakej!

Cigára se tam dávaly za různý věci. Třeba když se myly ty podlahy, tak za to byly čtyři čudky. Jezdila sem se strojem, takhle se to řídilo, mělo to takový kolo dole, to se jelo a takhle se to nadzvedlo doprava doleva a drhlo to podlahu. A já si zapálila a jezdila si chodbama na tý mašině a dvě ženský dyc-ky rozvařily mejdlo, běhaly přede mnou s kýblem, Dáša s Věrkou nebo jiný, lily to na podlahu, další dvě za mnou to vytíraly, dvě další to odnášely. A já si jezdila jako hraběnka, pěkně v pohodičce na tom stroji, cigáro v hubě, páčku pěkně zablokovanou.

V chatě na Souši sme dělali všelijaký klienti z Kosmos. A ten vedoucí, ten Karel, ten mě úplně miloval. Protože věděl, že udělám i práci, kterou dělat nemusím, a že všichni tam dělaj jenom jako, ale jedině, kdo tam něco dělal, sem byla já. A taky sem ze všech klientů brala nejmíň prášků, takže mě Karel nechal přepočítávat čokolády a bonbóny, skrz dvířka mi dycky podal pivo, já to do sebe kopla a předstírala, že všechno pilně zapisuju. Ale samozřejmě sem tam psala úplný píčoviny.

A ten kuchař Péťa, to byl můj milej. Jak byly takový krásný chladný večery, tak sme chodili lesem dolů do kina a do hospody, čtvrt hodinka dolů lesem. A ta Bobina z Kostomlat a ta Alena, když sme jednou odcházeli do kina, tak voni prej, že mu to tam ukliděj. A jak tam jako uklízely, tak mu z krabice od cukru ukradly dva tisíce. A pak to na mě hodi-ly, že prej sem Péťovi ukradla dva tisíce a ještě nějaký sošky tomu Pérákovi, co měl takovýho toho pérovacího gazika, takže se mu říkalo Pérák. A pak

ještě nějaký mouky, cukry a kafe a takový píčoviny, celkem za deset táců. A podepsali to všichni: Kája i ta jeho bába, jeho syn, kterej dělal právníka, jeho manželka, její dcera, její manžel, ten Pérák a ty dvě svině.

Já jim u toho soudu začala příšerně nadávat a řvát na ně, co si to vymejšlej a jestli jim náhodou neruplo v bedně. O přestávce du do mléčného baru, dám si mlíko a rohlík, a najednou tam vidím tu soudkyni, takže jí hnedka povídám, že je pěkná kráva. A za dvacet minut u soudu, jak tam vlezu, chci si odložit tu bundu, ale teď tam byl jenom jeden věšák vo-jetej kabátama, zamotala sem se do toho, spadlo to celý na zem, rvala sem se s tím, říkám, doprdele, ani pořádněj věšák tu nemáte, děte se vysrat! A voni mi hnedka četli, co na mě všechno mají. A já pořád nadávala a voni říkaj, buďte pět minut ticho! A já říkám, pět minut? – pět minut, no to vám můžu vyhovět! Takže mlčím, koukám na hodiny, sleduju ručičku, držím to přesně a za pět minut na ně vyjedu znova. A ten Stehlík, nebo jak se menoval, tak mi vyhrožoval, že mi píchne injekci. A já mu povídám, zkuste mě píchnout a máte ji v sobě. A von ten Stehlík, ten taky moc dobře věděl, že se ho nebojim, protože už měl se mnou zkušenosti, hnedka mlel, že jako napadení neboco – a já mu říkám:

Já na vás seru! A voni mi tam diktovali další a další a já jim říkám: A polibte mi šos! A voni říkaj urážka veřejnýho činitele, ty krádeže, to už máme dva a půl roku. A já jim říkám: Tak a děte se vysrat, klidně to zaokrouhlíme na tři, mně je to fuk! Takhle já na ně.

A nakonec se to splulo tak, že mi soudkyně přečetla všechny ty paragrafy a řekla, že mám nastoupit do tejdne tu soudní léčbu v Kosmonosích. A já na ni: Vy se děte někam léčit, soudkyně, v Kosmonosích už mě maj dva měsíce, kolikrát mám na ten příjem asi chodit, neserte mě, dejte mi ty papíry a du do piči, sbohem! A šla sem a nesvedli se mnou nic a dali mi ty tři roky ústavní léčby.

Tvář (dupance, tuš, 14. 1. 2010)

Vidiš ho, ten co furt sbírá vajgly, tak to je Jim nebo taky Mušketýr, ale my mu dycky říkali Kyselina. Protože von dycky chlastal už od rána a vůbec se nepřevlíkal, v čem dělal, v tom taky spal, takže byl dycky hrozně špinavej a smrděl jak kyselina. V devadesátejch letech s náma jezdil autobusem dělat do lesů, do Radčic. A jednou už ten jeho smrad byl v tak hrozným štádiu, že říkám Milanovi, hele Milane, ty bys ho měl nechat nějak vykoupat, ne? A von říká, a jak ho mám asi vykoupat? Nakonec sme ho všeljakejma oklikama dostali do potoka, myslel si, že jako že zakop o kanystr. Ale z tý vody byl Kyselina celej přepadlej, hrozně se klepal, a ješiši, jěšiši! Chlapi mi pučili nějaký suchý věci a já mu ty smradlavý hadry vymáchala v potoce a pověsila to na plot, ale moc to nepomohlo.

A von tedka leje děsně, protože jak mu umřela ta máma, je to s nim špatný a je pořád vychrtlejší a špinavejší, furt se válí v tý Pražský a žebrá. Ale dokud žila jeho máma, dávala mu peníze, tahala

ho z hospody zpátky domu, koupala ho jednou tejděně ve vaně, dycky na něj, poď domu ti povídám, poď domu! dala mu facku a deme. To mu tedka chybí, z bytu ho vyhodili, ten už se nezmotá. Von je podobnej jako ten Mirek, co žije ve dva plus jedna s mámou, to ho drží, ale až Mirkovi jednou ta máma umře, dopadne to s nim stejně jako s Kyselinou.

Když tenkrát Kyselina dělal s Mirkem toho metaře, tak se pořád vometal kolem toho našeho stánku s knížkama, kde sem prodávala se Šimonem. Kyselina dělal, že jako zametá, a pořád nám něco vyprávěl. Třeba mluvil o jedný svý kamarádce, že prej se milujou a že vona dělá tu bordelku bez podprsenky a bez kalhotek, jako že obsluhuje nějaký ty vyšší tydlety. A já potom šla do Tesca a koukám, že ta jeho Jitka tam vybaluje zboží. Povídám, Jitko, ty volé, co se namaháš s nějakým vybalováním, co tady děláš, když máš tolik prachů vyprcanejch z kunčoftů, Jitko, povídal mi to tvůj nastávající, Kyselina, ty vole, dyť máte ten sex spolu, ne, a chodíš pak nahatá po bordelu s nadělanou hlavou s lokynkama, prosimtě, co tady vybaluješ nějaký fazole? A vona říká, ty vole, dyť já nikde nikoho neobsluhuju a ty myslíš, že bych si něco začala s Kyselinou, ty tomu věříš? A já říkám, ty pičo, a čemu mám jako věřit?

Všichni ty kriminálníci a bezdomovci, kamarádi z Perštáku, Monika a taky ta Olina, který se říkalo koloběžka, protože furt jezdila na kolobrdě, všechno se to slejzalo támhle Na Bídě u pískoviště, mrskaly se karty a popíjelo se pivo. A Lojza měl tři schody s balkónkem a dělal nám barmana: Tak kdo si dá co, kdo si dá kafe, kdo si dá pivo, kdo si dá rum? A vohýnek pěkně a u vohýnku stolek se židlema, nic nám nechybělo. A já jim všem chtěla pomoci, protože na tom byli fakt špatně, třeba tu Olinu sem vzala k sobě do bytu, aby se u mě vykoukala a mohla si vyprat. Jenže Olina mi lohla šampón a mejdla, a to byl pak konec s návštěvama. Vona byla mrcha na všechny strany.

A chlastala iron. Její brácha ji jednou viděl dírou v baráku, jak sedí na zídce a leje to do sebe, a šel jí rozkopat prdel. Tý svině, ty kurvo, tak ty budeš chlastat iron?! Vona byla větší než já, hubená, blond vlasy nakrátko. Poslední dobou na ní bylo vidět, že je ztahaná, ale předtím se šminkovala jak šílená.

Dostala nějaký peníze za sběr, nakoupila si nejlevnější šminky, chleba a maso, tahala to v taškách. Ty šminky a laky si kupovala za dvacku v Koruně. Natřela si hubu na rudo, kolem očí modrý stíny, namalovala si řasy a obočí, nehty natřela narůžovo a jela s vozejkem do sběrný. No co ti mám povídat. Chlap ve sběru se dycky chechtal a povídal: Ááá, naše lejdy přijela! A Olina se vztekala a prskala. Dycky když vyrazila s vozejkem, voblíkla se do pracovního a když přijela s penězma, umyla se v potoce a voblíkla se do čistýho. Ty svoje hadyrky si prala v potoce, sušila si to na šňůře u pískoviště. Do žádný práce nikdy nechodila, jednou šla někam do hospody mejt nádobí, ale hned druhý den se voparila, že měsíc nemohla chodit.

A pak Olina zabila Moniku. Monika sedávala tam na loučce pod kremákem, čichala tolueu a žrala prášky. Seděla tam furt, občas tam přišla její mamča, propleskla jí hubu a nahnala ji domů vykoupat se a převlíknout. A Monika se doma umyla a najedla, fotrovi lohla prášky, mámě cigára a zase zdrhla. Vona nechtěla, aby to o ní děti věděly, že fetuje, ale voni to stejně věděly. Každý to dítě měla s jiným, Tomáška s Němcem, holčičku s Albáncem. Ten Němec ji chtěl vzít do Německa, že ji tam odnaučí fetovat, ale vona mu dycky zdrhla zpátky na Peršták

a seděla zas na tý svý loučce. A já šla dycky kolem se dřevem nebo se sběrem a vona na mě, páni, nematé cigáro a kafé? A já jí říkám, tady máš cigárko, kafe ti donesu hned.

A jednou v listopadu du takhle s Míšou od kláštera, kolem postiženejch. A u tý zídky leží Monika. Ležela tam nahatá v trávě, celá modrá a skoro mrtvá. Nevim, kdo ji svlíknul, nevim, ale když sem ji viděla, byla sem rozklepaná jako sulc, běžela sem do střediska, aby pro ni přijeli. Tejden na to umřela, v žaludku jí našli sto dvacet diazepánů. Když sem se ptala chlapů, jak se to stalo, říkali, že Monika byla dobrá, dokud nepřišla Olina a nepřinesla jí z automatu kafe. Vona totiž Moniku nenáviděla, protože Monika byla v partě a spala s chlapama, a Olina ne. Policajti se o nic nestarali, řeklo se, že fetačka umřela na předávkování.

Ale máma od Moniky pak tu Olinu proklela. Řekla jí: Tý svině, tys mi zabila dítě, do roka chcípneš. A děti na tu mrchu Olinu řvaly, že jim zabila mámu, ale vona se jenom smála, hahaha! Půl roku na to myla jednomu cikánovi nádobí, vytírala mu a luxovala a najednou se jí udělalo blbě a omdlela – a voni ji vodvezli a zjistili, že má v děloze raka. Měla chodit na ozařování a baštit prášky, ale srala na to, takže dalšího půl roku na to umřela a všichni si oddechli,

že na Perštáku bude klid. Ale to ti garantuju, miláčku, že tady nikdy žádnéj klid nebude!

Já to dycky všechno viděla: Stála sem v okně svýho bytu, kouřila a pozorovala celej Peršták. Třeba jak se ty malý kluci přetahovali o tu flašku s toluenem. Až přišli policajti, a ten jeden kluk jim chtěl ukrást pistoli. Ale ty policajti je popadli, toluen zabavili, zkopali kluky do krve a pak obcházel byty, jestli nikdo nic neviděl. A já otevřu dveře a říkám, no jasně, ale ty kluci si to zasloužili, to jo, ale zase takhle kopat do lidí? A ty policajti byli celý bledý a já jim říkám, ale to si nemyslete, mě ste taky mlátili, to je to stejný, to si nemyslete, když ste mě v roce devadesátým pátým tahali stočenou z větráku nebo tenkrát v tý hospodě U Ducháče v Boleslavi, v tom sedmdesátým devátým, jak ste mi nechtěli věřit, že sem čerstvě propuštěná z Kosmonos, zmlátili ste mě v jednom chumlu s feťákama! A ty policajti odešli a chodili dál po Perštáku celý přepadlý. Voni na mě dycky měli smůlu. Asi pětkrát mě kvůli něčemu chytili, zavřeli mě do klece, ale dycky nakonec zjistili, že nemaj nárok, že mě zas musej pustit. Buď proto, že mám papíry na hlavu, anebo proto, že si mě s někym popletli. Voni uměj jenom mlátit lidi a dávat boty na auta, nic jinýho.

Hele, támhle z vokna kouká Tabačanová.

Jak sem přišla o zuby

Tři roky ústavní léčby sou tři roky ústavní léčby, co ti mám povídat. Musíš pochopit, že dou po tobě, že ti neuvěřej ani horečku. Pak tě nedostanou. Ale když je budeš poslouchat a žrát ty jejich prášky, tak seš v prdeli. Ode mě to taky čekali, jenomže měli smůlu. Já sem vopice mazaná, prášky sem strčila za zuby nebo pod jazyk a na hajzlu to pak vyplivla. Musels mít ale vytipovaný, která sestra prohlíží huby a která ne, protože některá třeba vzala i lžici a prohlížela ti tou lžicí hubu. A kdyžs nechtěl žrát prášky, tak tě napíchaly. Jednou jehlou čtyři lidi, nekecám, eště teď mám zjizvenou celou prdel, hele!

Jednou mě poslali, ať du roztřídit a napytlovat prádlo po chcaný, před snídání. Tos musel pěkně roztřídit, spočítat, zapsat, dát do pytlů, což mi naprosto nevadilo, všechno sem to udělala a potom že pudu jíst. A voni na mě šli s lékama, ale já jim říkám, já se chci nejdřív nasnídat, na hladovej žaludek ty prášky přece nebudu žrát. A voni hnedka zavolali na šestnáctku, přišli zřízenci, dva alkoholici. Když

přijdou zřízenci, to se dějou věci. Kdo tam nebyl, nikdy nemůže pochopit, jak to vypadá uvnitř. Zřízenci hnedka, ty svině jedna! A pic ho, až se mi hlava otočila, a pic druhá, takhle se mi otočila znova. A von si mě hodil, menoval se Horák, takhle si mě přehodil přes rameno a chtěl mě odnýt. Ale já se mu zakousla do stehna a vykousla mu kus masa. A von mě hodil na zem a vykopal mi zuby.

Zbylo mi jenom pár stoliček a špičáky, což se mi na konec docela hodilo. Protože když sem v devadesátejch letech začala jezdit na vejlety s Fokusem, hrála sem si na upírku. A to ti říkám, že to byla příšerná sranda. Dělal sem na klienti ksichty, cenila špičáky a říkám terapeutům, nate, tady máte rtěnku a namalujte mi krev, ať vypadám eště strašidelnějc!

Sít a prdelošoky

Cokoli uděláš, za každou ptákovinu skončíš v síti. Já tam byla kolikrát. Něco mi řekli a já jim dala přes držku a bylo to. Jenže já jim tu síť rozpárala, a už mě měli zase na chodbě. Zůstaly po mně jenom rozpletený provazy. Protože ty provazy se daj takhle rozšmodrchat, buď vylezeš spodem nebo horem. Musíš to ale umět, musíš vědět, kde začít, jinak to nikdy nerozmotáš. A když mě dali do kurtu, ty myslíš, že mě tam měli nějak dlouho? To se spolehni, že takhle se to vezme a urve se to. Ty myslíš, že pro člověka, kterej má na něco vztek, že je těžký něco rozcupovat? Neni. Nejedny kurty pode mnou praskly, nejedny, přervala sem řemeny, rozvázala si nohy, rozpárala síť a za chvíli už sedim na kuřárně. A holky na mě, co tady děláš, Helo, máš bejt přece v kleci. A já jim říkám, dejte mi čouda a nekecejte! Ale někdy se mi v tý síti líbilo, byl tam tam svatej klid a ticho. To si prostě jenom ležíš, nehtama pářeš postranice a přemejšlíš si, jak se voběsit.

Anebo prdelošoky. To byla taková bedynka, musel sis lehnout na břicho, takhle tě chytli, ruce ti drželi a dávali ti elektrický rány do zadku. A to bylo něco. Dostals to za různý maličkosti. Proto sem taky přišla o to dítě, co sem čekala s tím blbečkem, s tím Sandokanem, s Jardou. Prdelošoky, to bolí jako sviňa, nikomu bych to nepřála, já to zažila nejmní stokrát. Když bylo po všem, bylo mi docela dobře, jenom mě bolela prdel, že se na ní sedět nedalo, a když sis na to vzpomněl, hnedka tě brnělo celý tělo. Ale neutlumilo mě to, účinkovalo to spíš obráceně, nabíjelo mě to a já byla eště víc agresivní. Mysleli si, že mě dostanou, že mě zloměj, ale nikdy se jim nepodařilo udělat ze mě slintavku. Nikdy mě nedostali, ani ty zřízenci, ani ten primář z tý pětky, ani ta liberecká Vlasta, nikdo. A taky sem moc ráda, že ten sviňák, že ten primář z tý pětky, že chcípnul, protože měl nádor na mozku, jel na dovolenou a tam umřel.

Slepá Hanka mě naučila, jak se hákuje po nocích. Nejdřív se mě bála: Stačilo, aby zaslechla přes chodbu můj hlas, a už ji brala panika, utíkala přede mnou. Pak sme se ale skamarádily u kafete v kuřárně a začaly spolu hákovat. Přes den sem jí radila s barvama, v noci sme spolu hákovaly rohožky. A když šly sestry, hákování se schovalo pod deku a my byly mrtvý brouci. Hanka uměla všechno v tý svý slepotě: Přišívát knoflíky, navlíkat jehlu, po hmatu rozeznala i papírový peníze. A taky strašně dobře slyšela. Věděla třeba, že ve vedlejší místnosti se převaluje někdo novej nebo že na druhý straně chodby potřebuje někdo přebalit. A už tam letěla, z prvního pokoje běžela do čtvrtáku, nikdy do ničeho nenarazila. Nakonec umřela na ledviny.

A já byla ze všeho hrozně hubená, nemohli do mě dostat žádný jídlo. Takže mi dali výživovej inzulin, což tě má donutit, abys víc jedl, ale já byla takhle asi dvakrát mrtvá. Lili to do mě asi tejden, spadla sem jim do toho umíracího ringu, takže mě pak krmili

hadičkou a já to málem vzdala. A jednou sme měli vstát při vizitě z postelí, ale já už o sobě nevěděla, prostě ležim, přikrytá a nehnutá, vyhublá tak, že nebylo poznat, že pod tou dekou někdo je. Když mě konečně odkryli, zjistili že pod tou peřinou ležim úplně modrá, v bezvědomí. A to měli tenkrát pěkně sevřený prdele, hnedka mě začali obživovat. A potom přišla primářka a koukala do mejch papírů, kde bylo úplně jasně napsaný *eptileptička* a že nesmím dostávat inzulin, a kterej blázen mi to prej napsal. A já jí říkám, paní primářko, to ste byla vy. A vona na mě koukala jak blázen.

Já se dycky přikrejšvala dekou – takhle. Lehnu si pod deku, ležim natažená do jedný roviny na zádech, deku přes hlavu. Já to mám jako zvyk už od dětství, dycky sem se takhle schovávala před fotrem. A dodnes mě to nikdo neodnaučil a nikdy mě to neodnaučí. Dycky za mnou chodili a pořád mě chtěli odkrejšvat, ale jak mě odkryli, tak já na ně: Nechte mě bejt, já chci zůstat pod dekou. A voni furt nemohli přijít na to, proč.

Vany, vany!

Když mě popad vztek, tak mě dycky strčili do prádelny. A v prádelně já byla hnedka ve svém živlu, v tom vzteku sem házela hadry po tý prádelně a rovnala to na kopy, tam byl takovej velkej škopek a velikej sud s víkem, kam se dávaly ty hovna, v tom škopku se vymáchaly ty podělaný věci a šlo to na vyprání. Zvlášť se dávalo pochcaný, zvlášť posraný. Tam mi bylo dobře, jéje, člověk tam byl sám a měl klid. A když mě chtěli votamtad' vyhazovat, já na ně, nechte mě tady, vyserte si voko! A kopala sem jim do dveří tak dlouho, dokud mě nepustili zpátky k hadrům.

Jindy mě poslali mejt záchody, a to se vzal jar, nastříkalo se to, sjely se nasucho podlahy, hajzly se vojely ve vzteku, umejvadla, honem, zuřivě – a bylo uklízino! To sem se vyventilovala. A sestry řvaly: Vany, vany! Povidám jim, dyť to je dávno utřený, vany a všechno sem sjela, neserte mě. A voni, zase držkuješ, dostaneš neklidovku, a já jim povidám, já na vás seru holky, dělejte si co chcete, já mám

vytřeno, dejte si mi klidně neklidovku a já si lehnu a bude klid. – Když dostaneš neklidovku, celý den seš jako hcíplej. Chodíš, ale postupně ztuhneš a spíš. A tam nebylo kam si lehnout, tam se nemohlo jít na pokoje, mezi sedmou a čtvrt na osm se zamkly pokoje a byls celý den na chodbě. Takže kdo byl unavenej, lehl si pod stůl na chodbě a chrápal.

Otcovy děvky

Otec půl života jezdil do lázní a tam prcal ty děvky a ty děvky mu pak psaly domů: Venoušku, bylo to krásný s tebou v tý posteli, a tys mi dal ten křížek, srdíčko, kotvičku! A mamka od něj nikdy nic nedostala a ty dopisy si schovávala do matrace. Ale když měla jednou odpolední, tak já všechno prohledala, dopisy sem našla a naházela je do kamen. Zachránila sem takhle čtyři rozvody, důkazy, jaký důkazy! Cožé? néjsou! co hledáš? mami, ty už pakatíš!

A otec byl línej jak prase, když byl doma, celej den pil kafe a kouřil. Máma lítala sem a tam a já sekala trávu, von neuměl ani kosu nabrousit, ani dříví nasekat, nic. A furt mi říkal, vy stejně nejste moje, stejně ste vykurvený. A já na něj, řekni to eště jednou a rozprskáš ti hubu, kurva, kdybysme byli vykurvený, tak bysme si kurva nebyli všichni tak podobný! A von pořád podezříval mamku, že po službě prcá s tramvajákama, ale sám měl ňákou Anku. A ta Anka mi furt namlouvala svýho debilního syna. A otec se chtěl s mámou kvůli tý Ance rozvíst, ale já

mu říkám: Táto, jestli s tím nepřestaneš, nakopu ti prdel, nestačím pálit ty tvoje zkurvený dopisy, a ty se teď budeš sám rozvádět kvůli nějaký Anině, jo, nesor mě, ty si myslíš, že si jako vezmu toho debila nebo co, já sem teda debil, to jo, ale tohle je ještě větší debil! Takhle sem fotra srovnala a zachránila další rozvod. Protože já nechtěla, aby rodiče šli od sebe, protože máma by sice byla šťastnější, ale nebyla by šťastnější na peníze.

Venku z blázince sem se nikdy moc nevhřála. Doma se nedalo bejt, protože mě táta dycky seřval nebo zmlátil, takže tak jednou za tři měsíce blázinec, pak zase domu nebo ke kamarádkám, pořád takhle dokola to plulo, až do roku devadesát sedm. Když mi bylo dvacet, tak mi táta domluvil práci ve starejch pekárnách, na čerňáka na chlebě. A každej rok, od roku sedmdesát dva do roku sedmdesát osm a pak taky osmdesát devět a devadesát, to sem běhala za Liberecký pekárny a vyběhala jim dvě bronzový, dvě stříbrný a jednu zlatou.

To bylo Ústí, tři lidi, Liberec, Jablonec, Děčín, po třech lidech, mělo se běžet takhle ty kola, přes tři zatáčky to bylo. Začínalo se takhle za pekárnama, kde se při štafetách předával chleba, pak se běželo lesem takhle k tomu dětskýmu koutku, potom jak se dělá nábytek, pak z kopce dólu přes parkoviště a zase zpátky, pořád dokolečka. A já byla tenkrát plná energie, úplná mladice, rozkouřená jak cikán za pařezem a v jednom kuse nalitá. A táta

dycky před startem, Heleno, začni pomalu, první kolo pěkně zvolna, ukaž jim to až ve druhým kole a pak to rozpal úplně nejvíc. Takže já běžela a dala jim jako náskok, nohy úplně ztěžklý, ale pak najednou nádech a začnu takhle dejchat, rozdejchám se jak měch, hlavu skloním, nahnu se dopředu, vystřelím jako koza, nemyslim na nic, běžim a běžim. To byla moje osvědčená taktika.

Běhávali s náma různý lidi. Tam byla třeba ženská, která měla ufiknutej nos. Protože vona byla po nějaký nehodě, takže běžela bez toho nosu, a jedna slepá kamarádka s náma taky běžela a taky jedna sedmdesátiosmiletá zaměstnankyně, taková malá hubená pani, která to běžela každej rok a dycky všechny předběhla. Ale v tom osmdesátým devátým, to mě fakt naštvála tamta Kristýna, to jí nikdy nezapomenu. Ta svině normálně utekla do cíle sama a nechala mě tam s tou mojí slepou kamarádkou, která běžela s náma ve trojici. Já tu slepou holčinu musela táhnout, protože ji chytl slepák, takže já ji vlastníma nohama odnesla na zádech do cíle, kde sme padly na hubu a zůstaly ležet.

Rok na to se běželo zas a Kristýna se mi smála, že chlastám a kouřim a že takhle nedoběhnu nikam. Říkám jí, Kristýno, ty krávo, vyser si voko, dneska tě dostanu, protože cigára a pivo, to je ta nejlep-

ší nábojnice! A já běžela přesně, jak mi dycky říkal táta, první kolo pomalu, nohy jako z olova, pak sklonit hlavu, nadechnout se, poskočit – a letím a letím a jedu jedno kolo za druhým. A za pekárnama měli chlapi sud s pípou, takže já si v pohodě mezi kolama dala dvě piva a pokouřila si pěkně, popovídala s chlapama. A jestli si myslíš, že sem se v tom běhu nějak jako motala, tak to ne, miláčku, já byla úplně našlápnutá tím pivem a tím vztekem na tu svini. A z toho vzteku sem zvítězila. A Kristýna z toho byla celá špatná, protože byla mladší než já a nekouřila ani nepila nic. A já jí říkám, tak vidíš, příště drž hubu!

A chvíli po tom závodě mě chlapi požádali, abych ještě běžela se skladníkem, protože voni běželi jedno družstvo skladníci, pak druhý družstvo ty pekárenský úřednický krysy. Ale skladník se jim vožral jak dobytek, po každým kole to s nim bylo horší a horší, von už fakt nebyl možnéj. Ale já to s nim všechno oběhla, do cíle za tílko sem ho odtáhla, říkám mu, skončils na třetím místě, tak co chceš víc! Ale von byl jak kanonýr, von vůbec ani nevěděl, že vůbec něco běžel, ani druhej den si nepamatoval nic. Došlo mu to všechno až v pondělí, a to měl najednou příšernou radost a hnedka vyndal ze skříňky vodku, a to ti garantuju, že já pak dva dni nešla

domu, jak slíva, jak slíva sem byla chycená! A to sice z toho důvodu, že sme chlastali tu vodku, slavilo se to moje první a to jeho třetí místo. To byly krásný časy, ale to už ani není pravda.

Ale tohle byl můj poslední závod, v tom devadesátým, protože pak mě to najednou přestalo bavit, najednou už nebyl důvod běhat. Mně to bylo úplně šumák, nějaká zlatá medaile mi byla fuk, já byla jenom šťastná, úplně nejšťastnější člověk na světě, že ta svině Kristýna se mnou prohrála.

U bráchy v Sovoluskách

Brácha plus švagrová, jejich děti, to bylo v osmdesátém druhém. Vzali mě k sobě do Sovolusk. To byl dost krutý život: hlad, dřina, ráno ve tři hodiny vstávat, vyhnat krávy do výběhu. K snídani mi dali hrníček bílýho kafe, jeden úplně průhlednej krajíc chleba, trochu namazanej, do jedenácti hodin tři čudky. Nosila sem jim všem obědy v ešusech, nechali mi jen malou naběračku polivky, k tomu dětskou porci, kafe a další tři čudky. Ale to jídlo sem kolikrát ani nedojedla, protože přijel traktor s valníkem a jelo se na pole okopávat řepu. Kdyby nebylo těch kyselejch jablek a hrušek, tak bych chćípla hlady. A když ses pak večer chtěl vykoupat, tak v jedný vodě se nás koupalo šest lidí, nejdřív děti, pak Vašek, pak Eva a nakonec já.

Po práci sem chodila navštěvovat kamarádku do prasečáku, měla to samý jako já, taky byla projatá psychiatriema, takže si bylo hnedka o čem povídat. A asi po dvou měsících sem se seznámila s místní starostkou, která měla bejci, a já jí chodila

pomáhat. Ta starostka mi dávala jídlo, ale nesměla sem to říct ani švagrový ani bráchovi. Ty dva si brali celej můj důchod, švagrová pak se mnou chodila do pojízdný prodejny, kde se za ten důchod nakoupilo. Za půl roku se jich ptám, kolik mám ušetřeno, a brácha povídá, cožé, co chceš, ty krávo, že-reš u nás, spíš u nás, bydlíš u nás, tak co chceš víc? Takže sme se dostali spolu do křeče. Švagrová se mě nezastala a nakonec mě brácha vyhodil.

A já šla za paní starostkou a brečela jí ve chlívě. A vona došla pro klíče od národního výboru, nechala mě tam přebývat a lidi z vesnice mi tam nosili celej krájenej chleba, máslo, tvarohy a tak. Žila sem tam čtrnáct dní a nebylo tam potřeba svítit, protože od pouliční lampy mi tam svítilo samo. A celejch těch čtrnáct dní mě švagrová hledala, ptala se Lídy, jestli mě neviděla, ale nikdo mě neprozradil. Až potom jeden chlap, u vohně vožralej, se podřekl. A hnedka druhej den už mi tam napochodovali policajti. Protože brácha jim nakecal, že já ho prej chtěla zapíchnout, což mu hnedka věřili, a mně jako magorovi automaticky nikdo nevěřil. Policajti prej, že pojedu na psychiatrii do Karlovejch Varů, chtěli jít se mnou do koupelny, abych se umyla a ustrojila, ale švagrová, že ne, že si mě připraví sama. Připravila mi kufr a dala mi potají dvě cigára, aby brácha ne-

věděl. Bylo vidět, že sou oba rádi, že mě maj z krku. Ale já jim to nedarovala: Ten kufr sem nechala stát na zastávce, kde stavěla ta pojízdná prodejna. Takže kufr tam stál a já věděla, že za hodinu přijede pojízdná masna a začnou chodit lidi a že všichni na tom kufru uviděj menovku „Helena Skalická“. Bábám to samozřejmě bylo hnedka jasný, hnedka toho byly plný Sovolusky, jak se mnou vlastní brácha zametl. A pár tejdnu na to se už Vašek s Evou a dětma stěhovali do Pětikozel, protože ty báby by je jinak uštípaly.

V těch Karlovejch Varech zjistili, že mám svrab. Protože když mě přijali, tak já si vzala smetáček, abych si podrbala záda, tělo, nohy, ruce. A poslali na mě kožního doktora a ten chtěl vědět, kde sem to žila a v kterým chlívě sem dělala. Tak mu říkám, že u švagrový a bráchy se třema dětma v Sovoluskách. Takže jim tam hnedka poslali hygienu. A mně dali tři housky s máslem, salám, dva litry pití a vypravili mi sanitku do Kosmonos. A já po cestě vykuřovala z otevřenýho okýnka jako hraběnka! A saniták mi na rozloučenou koupil veliký kafe Standard, což sem brečela, a když mě odevzdávali na příjem, tak sem je oba zlíbala.

Na řetězech, po zmlácení (uhel, čaj, 23. 1. 2011)

V blázinci sou různý lidi

Některý lidi maj pocit, že někde byli, ale přitom tam nikdy nebyli. Anebo že se jim něco děje, ale přitom se jim neděje paradoxně nic. Jiný maj depky, to znamená, že se něčím deptaj. Přitom často ani nevědí, že se deptaj, a když to vědí, nevědí proč. A některý třeba přijdou do blázince a myslej, že sou normální, ale tam zjistěj, že sou úplný blázni. A jiný maj zase hlasy, pořád s nima mluvěj, pořád jim něco vysvětlujou, máchaj na ně rukama.

Když mi bylo kolem dvaceti, přepadaly mě hlasy z toluenu. Sedím třeba doma v pokoji, sedím si, povídám si, máma na mě, co prej blbnu. A já říkám, mamí, neruš, já tady mám návštěvu. A máma říká, ale dyť tady nikdo neni, Helo, a já říkám mami, di si k sobě, nech mě žít. A zamknu se u sebe a povídám si dál. Nikdy sem nemohla přijít na to, co to vlastně je. Ty hlasy ti třeba povídaly, di, dělej, sežer prášky, nebo di a podřezej se. Jeden přes druhý ti říkaly černý myšlenky. Některý mluvily vzdáleně v ozvěně, některý zblízka a teď sis mohl vybrat. Hlasy, to je nejhorší, co může bejt. Moje kamarádka Katka,

na baráku, ta měla nedávno taky hlasy a brala si do uší empétrojkou, kterou dostala ode mě jako dárek, aby ty hlasy neslyšela. Ale stejně je slyšela, a ještě jí k tomu hrála písnička! A vona z toho mlátila hlavou o almaru, až skončila v Kosmonosích.

Některý lidi s tebou mluvěj a myslej si, že seš někdo jiněj. Třeba ta Milena, to byla hrozně praštěná ženská. Vona mě dycky považovala za svoji dceru Milenu, hádala se s doktorama, nedala si to vymluvit. Kalhotky mi prala, koupala mě, všechno, já nesměla nic bez ní udělat, což bylo totálně na nervy. Vona furt, pod' pod', já tě dcerko umeju, pořád se vyptávala, jak se má ten můj manžel v Německu. A po třech nedělích jim říkám, paní doktorko, já už z tý Mileny nemůžu dál, dejte jednu z nás na pětku, já s ní na jednom oddělení nemůžu bejt, já z ní úplně zmagořím už, paní doktorko, já přece nejsem žádná její dcera. A psychologovi říkám, Kájo, mě to úplně dovádí do rozpaků, co mám dělat, ta Milena mi dává otázky, na který já nedokážu odpovědět. A von říká, neboj, Helenko, a hodil si ji do psychózy. Protože vona se nim nechtěla jinak bavit než v psychóze. A von mi to pak všechno napsal na papírek a já jí pak odpovídala jako její dcera. Takhle to šlo tři tejdny. Nakonec dali tu Milenu na pětku a byl pokoj, už sem ji nikdy neviděla.

A to si pak můžeš říkat, co chceš

Vezu takhle do márnice mrtvolu a vona se mi najednou probudí. Sedne si na vozejku a kouká kolem sebe. Což já byla samozřejmě v šoku a vona taky, protože vona nevěděla, kde je. Protože měla tu klinickou smrt a voni si o ní mysleli, že je mrtvá, bylo jí šedesát. A já dělám hnedka blbou a říkám jí, no babi, víš, my sme se asi spletli, já nevím, co tady děláte, jak to, že na sobě nic nemáte?

Tam se zacházelo hrozně s těma babčama. Sestry to večer vždycky nahnaly do postelí, pak si srazily křesla, chrápaly až do pěti a pak si šly uvařit kafe. A když babči pobíhaly, tak dostaly takovou dávku plegomasinu, že druhý den už ani nevstaly a byly úplně mouchy sežerte si mě. A ty sestry je měly krmit, stříkačkou jim ovlažovat pusy, ale sraly na to doslova a do písmene. Kdo potřeboval krmit, tak toho nekrmily, jídlo se vyhodilo a babiny se jako najedly. A jak dostávaly málo pít, jak byly

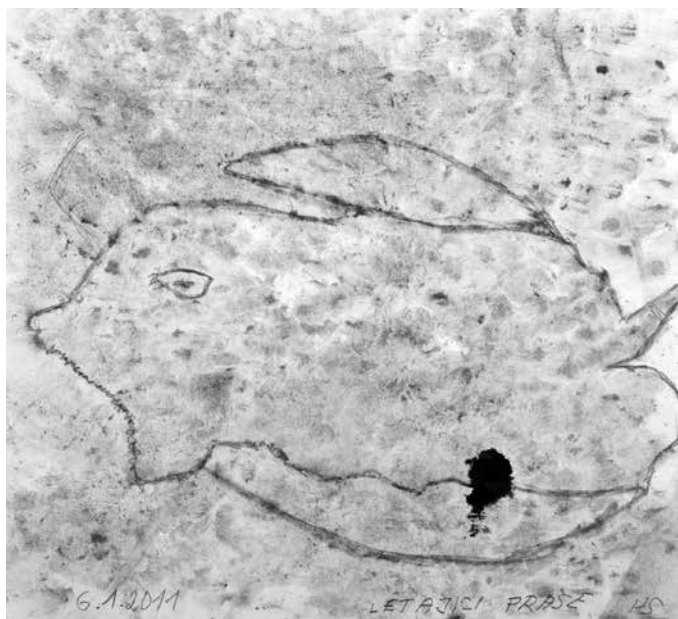
dehydrovaný, tak upadaly do toho ringu, a několikrát sem byla svědkem, že umřely timhle štilem. Anebo když babči moc litaly, tak je ty sestry narvaly po čtyřech do jedný klece, dvě hlavama sem, dvě hlavama tam. A když jedna babča umřela, vyndaly se všechny babči z tý klece ven, ty živý se rozvezly po postelích a ta mrtvola se rovnala, aby nikdo nic nepoznal. A když sem to říkala primárce, tak mi nevěřila nic. Protože ty sestry byly přes den tu-tu-ňu-ňu.

A já tam pobíhala s hadrem a koštětem, od půl šestý ráno sem pomáhala povlíkat ty pochcaný a posraný postele. Spala sem v jídelně, abych nemusela na ubytovnu, protože na ubytovně mě chytal strach, nevím proč. Z tý jídelny bylo vidět i slyšet, co se na tom oddělení dělo přes noc. Když třeba nějaká babča nechtěla vstát z postele, tak jí řekly: vypadni ty svině. A když nechtěla jít, tak ji koply do prdele, vona slítila na chodbě na držku, zlomila si třeba krček a nemohla vstát. A voni na ni, dotedka si chodila, tak vstávej a choď, ty svině!

Úterky a pátky se klienti koupali. Takže to bylo, napustit jim teplou vodu, umejvat je žínkou, sestry je venku svlíkaly, naháněly mi je do koupelny, pak se šlo zas na chodbu, osřihat nehty, oblíknout. A my sme tam měli jednu pacientku, menovala se Hanča,

bylo jí padesát šest, měla takovou postel se zábradlím, pořád měla eptiláky, takže furt ležela, a když ji to chytlo, pokaždý se celá pomlátila. A sestry jí v pátek řekly, že se má jít koupat, ale vona nechtěla. A tak ji popadly za vlasy a táhly ji tou dlouhou chodbou do koupelny. A v koupelně vzaly mokré ručníky a zmlátily ji uzlama.

A ten manžel od tý Hanky přišel druhý den na návštěvu. Říkám mu hnedka, koukni jí na záda, jak ji ty sestry zrychtovaly. A von mi nechtěl věřit, ale pak se podíval a zíral. Nahlásil to tomu hlavnímu doktorovi, ty sestry dostaly strašnou pokutu a dostaly se na to nejhorší oddělení, na šestku, k vražedkyním. Nakonec je ale museli vyhodit i z tý šestky, protože voni se tam pořád s těma ženskejma rubaly a několikrát jim rozbily hubu. Bylo jim tenkrát něco kolem dvaceti pěti, mladý holky to byly, dneska jim bude přes padesát. Kdybych o tom měla někomu povídat, tak by mi stejně nikdo nevěřil. A to si pak můžeš říkat, co chceš.

Létající prase (uhel, tuš, 6. 1. 2011)

Jak sme žrali psy

Třeba jak sme žrali ty psy. To si nemysli, kdyby mi někdo sáhl na Míšu, tak ten by byl okamžitě synem smrti! Ale tenkrát v tom sedmdesátým osmým, před starou kotelnou, tam prostě furt pobíhal takovej pes, furt někde něco čenichal a lezl nám děsně na nervy. A já říkám, kluci, kůrva, co ten pes tady furt dělá? A voni říkaj, neboj, dlouho tu už nebude, odpoledne bude na pekáči. Ale jak to provedete, kluci? A voni říkaj, drž hubu, Helo, uvidíš. A já pak musela na chvíli pryč, měla sem výjezd. A pak sem přišla zpátky do kotelny a jídlo bylo hotový. A mně to nedošlo, že žeru psa. Ale když sem to maso sežrala, tak voni na mě, hafhaf – to byl von! A já říkám, no, ale ten byl dobrej, kluci! A máte sádlo?

To psí sádlo se prodalo za tři stovky. Protože když měl někdo nemocný průdušky, tak měl z toho sádla hroznou radost, protože von se tím namazal, a hnedka mu bylo líp. A pak se to rozjelo ve velkym, jakmile se nějaký pes objevil na dvorku, kluci

ho navábili na kostičku, píchli ho, stáhli, vykuchali, a šel na pekáč. Ale popravili sme takhle jenom asi osm psů, víc ne. Kluci to dycky upravovali jako pečinku, ani bys nepoznal, že je to pes. Protože ono je to něco jako vepřový, protože kluci to uměli tak udělat, že sis úplně myslel, že jíš vepřový.

A to samozřejmě nikdo nevěděl, co v tý kotelně provozujeme a co tam máme všechno ukrytý za tajný věci. Kosti se házely do kotle, pekáče i sádlo se dycky schovaly za prkna do šoustacího kouta. A když přišli třeba doktoři, tak takhle chodili sem a tam, dělali nosama a ptali se, co děláte, nevíte náhodou, kam zmizel ten pes, co tu běhal? A my na ně, nene, my nic. A byli sme vysmátý a voni se nikdy nedozvěděli, kdo ty psy popravil a upek, nikdy se nedověděli o těch pekáčích ani o tý šoustárně.

Ale s těma psama to jednou bylo fakt už úplně do nebe volající. Protože primář si jednou pořídil dvě gólie a my mu ty gólie vobě krouhli a sežrali. Protože prostě voni mu furt lítaly po dvoře a nedaly si pokoj. A já, klucí, co s nima provedem? A voni, neboj, Helo, ty pudou, ty pudou. A tak šly a moc nám chutnaly. Kůže se stáhly a prodaly jednomu odběrateli, kterej klukům dal za ty kůže peníze. To byl jeden zřízenec, kterej to sbíral, von si to pak vysušil, upra-

vil a měl to pak u sebe v bytě jako trofej. Všechno to bylo úplně dokonale vymyšlený, všechno se nějak využilo nebo spálilo, kůže odpluly pryč z Kosmonos, sádlo se prodalo, kosti a vnitřnosti se spálily a z gólií nezbylo nic.

Zuřivost (pastelky, tuš, 2010)

Když sem ve stresu, tak mám v celým těle svěrák. Sevře ti to horem dolem tělo a najednou nevíš, co děláš, nikam před sebou nezáležeš. Padaj na tebe hnusný černý myšlenky. Zklidníš se sice tím kreslením, trochu ten svěrák uvolníš, ale jenom napůl, stejně pak musíš jít do sklepa, aby se to úplně uvolnilo. Když sem ve svěráku, nesmím chodit do lesa, musím do sklepa, bejt tam úplně sama, schovat se tam před klientima. Honem něco poštipat, rozbít třeba starou almaru a nacpat ji do kotle, rozštípat obrovskej špalek, starou králikárnu nebo aspoň pár židel. Kdybych neměla štípaní aspoň jedný bedynky dřeva za den, tak sem marodná. Nebo aspoň vyklidit sklep, přerovnat poštipaný dřevo. Říkám ti, mám jenom málo obrázků, který sou tak dobrý jako štípaní dříví.

Hlava (tempera, 16. 10. 2010)

Nadávej si, až budeš mít volný lednice!

V márnici sem se dycky napila rumu. Po každým příjezdu říkám, Mirku, musím si dát, ale nutně! A von, jo jo, však víš, kde je. Šest mrtvol bylo navozenejch a celá flaška v hajzlu. A ta Hana, co tam se mnou jezdila, tak povidá, no Helo jako, dyť ty seš jak houba, to ani nechod' na oddělení, di radši rovnou na vycházku. Tak to sem šla k Čonkům do hospody – Čonkovi, to byli cikáni, který měli hospodu hnedka vedle blázince. A ve tři hodiny mi volaly sestry z trojky, že potřebujou odklidit mrtvolu, říkám jim oukej, ale budu tam mít svůj půllitr kafe připravenej.

A jednou takhle jedu s vozejkem na studenou kliniku a koukám, že je to tam rozkopaný, byly tam takhle daný dveře. A jedna klientka jezdila se mnou a já jí říkám, hele, musíme ject rovně. A vona takhle zabrzdila a ta mrtvola se nám vyklopila na tom hrbu a já tý kolegyni dala do držky, říkám jí, ty krávo,

teď ji musíme naložit. A teď to přivezem do márnice a najednou koukám, že to není kam dát, že ty lednice jsou plné. Tak si říkám, no co budu dělat, co budu dělat, kurva. Nakonec sem šla, vzala klíč od pitevny, tu mrtvolu sem hodila Mirkovi na stůl, zamkla ji tam a šla pryč. A von pak hrozně nadával, ale já mu říkám: Nadávej si, až budeš mít volný lednice!

Do té jedné lednice se prakticky vešlo dva-štyry-šest-osm a někdy jich tam bylo deset, když se to nedalo dát jinam. A dole další dvě, jak byly ty žlaby. A jednou sem se vsadila o dva rumy a dvě zelenice, že přespím v márnici. Povidám jim, kupte mi troje cigára a já du, žádnéj problém. Protože voni kluci nevěděli, že tam Mirek udělal takovou chlastací místnost, což byl stůl plus židle a válenda, dokonce tam byl i sprchovej kout, takže já měla jako dovolenku, že jako jedu domů, a místo toho sem polehávala celou noc pěkně sama v té márnici, pěkně klid, kouřila sem si v pohodě cigára a chlastala a voni prohráli. To byly takový zážitky prostě, takový už dneska nejsou.

Tancování s Mirkem

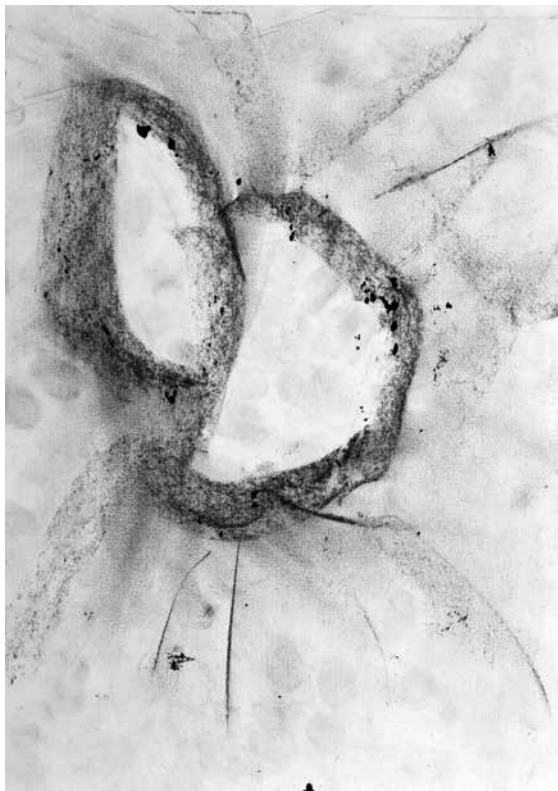
Když byly vycházky, nikoho nezajímalo, co děláš. Jestli někde šoustáš nebo piješ. Když bylo teplo, lidi se slejzali venku na šoustárenský stráni. Bylo to na západní straně, takže sluníčko tam svítilo až do večera, spousta stromů a vysoká tráva, kdes úplně zmizel. A když byla zima, chodilo se do tý starý kotelny, kde topili alkoholici: Šlo se schodama kolem dvou kotlů a tam byly takovýhle kotce úzký, ta jedna místnůstka byla přepůlená, takže tam se vešly takhle dva páry přepůlený prknem a dekou, ve druhý místosti byly další dva páry, a když se vlezlo do třetí, tak tam byly další čtyři páry. Takže celkem osm šoustacích kotců. A tam to jelo v jednom kuse a pořád bylo plno. Kotelník dole ti vždycky řekl, ve kterým kotci je zrovna místo, dostal nějakou tu pětku a všichni byli spokojený. Občas se kluci nebo holky servali jeden o druhýho, ale dycky se pak nějak domluvili. Ale já tam nechodila, protože my měli s Erikem naši soukromou kotelnu, úplně novou, a žádný bokovky sem neměla.

A ještě před Erikem sem chodila za pitevníkem Mirkem. To začalo tak, že mě děsně zajímalo, jak se kuchaj ty mrtvoly, jak se třeba páře hlava nebo tak. Povidám mu, tý frajere, ukaž mi, jak se páře člověk! A sedim pěkně, nohy na stole, v ruce kafe, a von jí to takhle odřezával, takhle odzadu, pak to odhrnul, já říkám, no jéžišikriste, no ukaž mi prosimtě, kde tam je ten mozek! A von říká, ty seš kráva! A já jak uviděla ten mozek, tak sem mu to tam všeco popblila. A von říká, tý náno pitomá, už mi sem nikdy nechod! Ale já mu tam stejně zase přišla, furt sem mu tam chodila, i zmrzlinu sem si tam vzala a koukala na něj, jak kuchá.

A tak sme se do sebe zamilovali. A von tam měl takovej šmajchlkabinet, jéje, tam se to milovalo, ó, to byla krása! Dopoledne sem dycky jezidla s mrtvolama, odpoledne pak honem za Mirkem, dali sme rumika a kafičko, a už sme se na sebe vrhli. Krásně se nám spolu tancovalo, vono, víš co bylo nejlepší – jak von měl ty fousy. Protože já měla dycky ráda chlapy, který měli ty fousy takhle všude, protože to mě dráždilo v těch úplně nejlepších štůdiích. Úplně do tý vejšky, kdy prostě, protože ten chlap takhle těma fousama nejdřív po tváři a potom tudyma, až to skončilo tady dole, a pak mě měl celou úplně v parádě, úplně krásně fikfikfik! A rumíček

a kafičko. A potom normálně, jéžimarjá, já potom kolikrát přišla na barák a voni na mě, Heleno, kdes byla? A já, no ježišmankotejozefe, kde bych asi byla, no nakupovat v grogérii, pak U Čonků v hospodě na jednoho točeňáka na stojáka, nic víc, fakt. A cucala sem větrný bombóny a přísahala, že sem fakt nic nepila, říkám, tak mi vodeberte krev, vodeberte si ji a uvidíte, že tam není ani šmrnc!

A jednou se takhle s klukama vsadím, že se nechám odvézt do márnice jako mrtvola a že nikdo nic nepozná. Takže kluci mi svázali nohy, bradu podvázali, natřeli mě bílou křídou a předali mě na odvoz, a už jedu do kopečka nahoru, přikrytá bílým prostěradlem, svázaná, na noze nálepku s číslem. Celou dobu bez hnutí, až do té márnice – a když mě chtěli strčit do lednice, tak já na ně: baf! A voni utíkali z márnice pryč a už nikdy nechtěli jezdit s vozíkem. A ten můj pitevník se děsně smál. Ale von mi pak umřel, voběsil se přímo v pitevně, protože měl raka a nechtěl s tím žít. Von mi říkal, Helo, já se stejně voddělám, a já mu říkala, ne, Mirku, nevoddělávej se, prosimtě! Ale potom jednou sem přišla a už tam byl nějaký nový pitevník. Takže ztracená láska. Byl to dobrý chlap, ten Mirek, hrozně vtipný člověk. Byl to už starší pán, stejně jako Erik, ale uměl to, uměl to fakt na jedničku.

bez názvu (uhel, tuš, 14. 12. 2010)

Jirka a Sandokan

Já nevím, co to tenkrát bylo za injekci, ale na chvíli mě to uspalo. A voni mě vezli do Kosmonos, chtěli mě dát do svěrací kazajky a já na ně, vy piči, děte se vysrat, já do kazajky nepudu, já jedu do Kosmonos, já jedu domů! Takže mě nechali bez kazajky a já Kosmonosích poklidně vystoupila a zmizela na kuřárnu a sestry říkaj řidičovi, tu nemusíte hlídat, ta je na správném místě, ta nikam neuteče.

Tenkrát se tam objevil Jirka, von tam byl kvůli alkoholu, já s těma svejma depkama. Seznámili sme se na dvoře u kiosku, von že se menuje Jirka, já zase, že se menuju Helena, a tak se to mezi náma splulo. Když byly vycházky, chodili sme spolu na vejlety, váleli sme se v trávě, v písku a tak. To byl skvělej mužskej. A jeho máma pracovala v tom kiosku a moc hezky se s ní povídalo. Ale v sedmdesátým šestým mi Jirka umřel. Protože jak von byl ten alkoholik, tak nemohl na antabus pít, a voni ho pustili z blázince a von to přechlastal, poblil se a udušil se zvrtkama. Našli ho druhej den v Trutnově

na náměstí, na lavičce u kašny. Dvacet tři roků mu bylo. A když já pak jela na ten jeho funus, tak sem mu tam omdlela a padla hlavou na náhrobní kámen, na ten roh. A když sem se pak ve špitále probírala, tak mi řekli, že sem přišla o dítě.

Od té doby mě chlapi vůbec nezajímali, teda až na toho mýho pitevníka, ten byl můj úplně celej, ale jakmile se mě dotknul někdo jinej, chytla mě zimnice. Anebo ženský, to bylo fajn. Já měla hodně milenek, jednu v Bohnicích, další v Liberci, v devadesátých letech jednu v Armádě spásy. Ale necejtila sem se jako teplouška, prostě sme se spolu líbaly a kamarádily.

A další chlap, to byl v osmdesátým čtvrtým ten Jarda, kterýmu se taky říkalo Sandokan, s tím sem čekala další dítě. Ale o to dítě sem taky přišla, když mi dali ty prdelošoky. Protože tam byla jedna sestra těhotná a tam se jezdilo s takovým vozejkem, kde byl džbáněk a skleničky a lékovky, normálně sis vzal léky, nalil sis ze džbánu vodu, zapils to, a tam najížděla jedna bába rozjetá, co chtěla po té těhotné sestře hodit ten džbán, ale já ji stáhla k zemi a prostě s ní praštim o zem, a trošku ji pobouchám, to je jasný. Ale té sestře sem zachránila dítě, a to už sem byla sama v šestém měsíci, ale ta sestra mi říká, zatáhneš ji do klece, ale ta ženská byla stoki-

lová, já čtyřicetiosmikilová, takže ji táhnu prostě do
tý klece, ale před tou klecí se mi ta baba vyrve, chyt-
ne mě za vlasy, mlátí mi hlavou o zem a já pust mě
pust mě – a já nevím, jak se mi podařilo téměř
kloubama takhle jí vjet zespodu pěstí, že pak měla
tady deset stehů. A pak mi dali ty prdelošoky a bylo.
A měsíc po tom potratu mě podvázali, aniž mi o tom
řekli – to sem se dozvěděla až v devadesátým na li-
berecký psychiatrii. A když sem o to tenkrát přišla,
ten Sandokan mi povídá, tys to dala pryč schvál-
ně, a rozešel se se mnou. Ale v hospodě seděl Erik.
A tak sem začala chodit s Erikem.

Medvědice (řasenka, rtěnka, oční stíny, 17. 8. 2011)

Povídám ti, Vlasta byla mrcha. Du prostě pro jídlo paní Havránkový, což byla taková jedna pani na liberecký psychiatrii, která se neuměla sama nakrmit. Nakrmím Havránkovou a du si pro svoje jídlo. Ale u dveří stojí mrcha Vlasta a říká: Heleno, vy ale už ste jedno jídlo měla. A já, cožé, co kecáte, dyť to jídlo nebylo pro mě, ale pro pani Havránkovou, ale víte co, sežerte si to, já nechci nic! A du kouřit.

Tam byla kuřárna a takový ty skříně, mezi kterejma byla mezera, a já tam zapadla opřela si pěkně nohy a kouřím. A Vlasta hnedka za mnou a já na tu Vlastu, nechte mě, co se serete do mě, já kouřím, Vlasto, vy třeba ste sestra, ale vy nejste žádná sestra, vy ste gestapačka, protože když se sem člověk dostane s nějakou nemocí, víte, protože my máme zvláštní nemoce, všelijaký, různý, my prošli všim možným, ale vy, vy nás tady ponižujete, vy víte hovno o nás, vy, vy nejdřív byste si měla jít támhle do úmývárky k zrcadlu, děte si k tomu zrcadlu, Vlasto, podívejte

se do toho zrcadla a dejte si otázku, proč ste takováhle na nás! A vona celá zrudla a odešla.

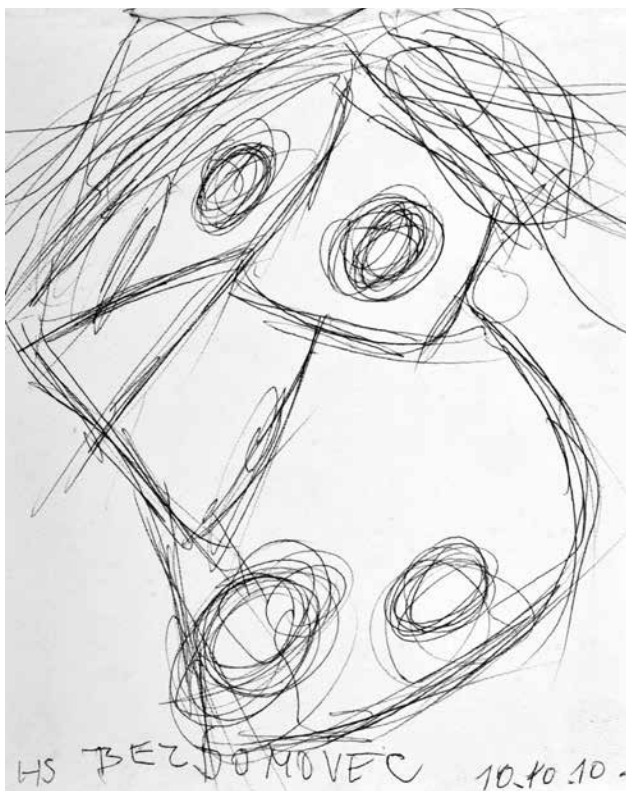
Večer pak přišel zřízenec, že mě šoupnou o poschodí vejš, jenže voni ty debilové najednou nevěděli, jestli patřím nalevo nebo napravo, jestli patřím do „AL“, k alkoholikům, nebo na děčko, což já jim sama neuměla poradit, takže zas odešli a já šla na kuřárnu. A Vlasta přišla s lékama, ale nějak divně koukala: Heleno, pojďte, já bych si s váma chtěla vážně popovídat. A já říkám, no to není problém, až dokouřím, můžeme pokecat, není problém. A vona nechala alkoholikům vzkázat, že přijde pozdějc, že má se mnou jako pohovor.

Takže sedíme u ní a vona, Heleno, řekněte mi to ještě jednou. A já, Vlasto, jak dlouho to mám říkat, všichni z vás maj strach, každýho hned ho napícháte, dáte mu dvojitou dávku a eště si myslíte, jaká ste frajerka. A pak jí vyprávím celej svůj život, všechno jí to odvyprávím, říkám jí, Vlasto, vy nejste nic než bachařka, Vlasto, stoupněte si laskavě před zrcadlo a zeptejte se sama sebe: Proč ste takováhle na nás, protože já myslím, že vy ste taky něco těžkého prožila, neříkejte, jenže vy to berete jinak než my, my se třeba zhrouíme, ale vy to máte na háku, šermujete kolem sebe stříkačkama! A najednou koukám, že vona tak nějak změkla v obličeji a to

byl šok: najednou mi nabídla spartu. A pak sme si normálně povídaly, pokuřovaly sme spolu u okna, úplně jako normální lidi.

Od té doby se ta Vlasta celá úplně proměnila. Začala mi nosit všelijaký dortiky, zmrzliny, bombóny, cigarety, najednou nevěděla, co by mi dala, stal se z ní úplně jinej člověk. A pacienti se časem taky změnili, chodili za ní, když něco potřebovali, přestali se jí bát. Dřív všem ubližovala, ale najednou byla úplně nejhodnější ze všech. A už jí to zůstalo. Dodnes to nechápu – možná se fakt podívala do toho zkrvenýho zrcadla, nevím.

A jednou, když sem prodávala se Šimonem na náměstí svíčky a keramiku, tak najednou vidím po letech Vlastu: Mává na mě a blíží se ke mně. Chvíli sme si povídaly, vona měla hroznou radost, že mě vidí, povídám jí, že mám vlastní byt, že s blázincema je konec, a hnedka sem jí prodala svíčku. A za tejdén přišla znova, Vlasta. Že prej si koupila k vánocům novou televizi a tu svíčku si prej postavila na tu televizi. Ale ta svíčka se jí roztekla a natekla jí do té televize, což mělo za následek ten, že ta televize jí normálně shořela. A to sem si úplně mnula ručičky!

Bezdomec (kuličkové pero, 10.10.2010)

A když k nám v devadesátým třetím přijel Radek, abych šla bydlet k němu do Prahy, máma mi to rozmlouvala. Ale já říkám, prosimtě, mami, nekecej mi do toho, to je můj život, Radek má v Praze byt a já budu u něj bydlet. U toho Radka sem byla asi tři měsíce, před Vánocema sem mu dělala večeři pro tři kluci a salát, řízky a ryby a takový. To bylo ještě všechno dobrý.

Ale pak mě Na Výtoni pokousal ten pes. Protože Na Výtoni byl denní stacionář, kde sem dělala uklízečku a sekala tam vosk. A u stolu tenkrát seděl Milan a vyráběl z hlíny hlavu podle psí mámy, což byla jezevčice, která tam seděla pod stolem se svojí dcerou. Položim ten kýbl a ukazuju Milanovi, jak se ta jezevčí hlava musí dělat, že to musí bejt dutý, jinak to praskne. A jak se vohnu zpátky pro ten kýbl, tak ta čuba mi to tadydle pod vokem strhla, servala mi kůži a přepážku mi prokousla.

A všude samá krev, ale já frajerka, žejo, šla sem normálně na kužárnu a tam sem se vopřela takhle o to

umyvadlo a zapálila si a pokuřovala. A voni jak mě viděli, začali se hnedka všichni hroutit, ale já nic. Hnedka přinesli takový ty šátky a začali mě obvazovat a ten Ota mě odtáhl do střediska a že pojedeme výtahem. A já na ně, proč bych měla jezdit výtahem, – vyběhla sem to pěkně po schodech. A na tý chíře povídám pani doktorko, to nic není. A vona na mě koukala a říkala, že mě daj časem snad nějak dohromady, že to bude chtít plastiku, ale prozatím mi to zmáčkla k sobě a udělala mi tam ty mašličky. Ta doktorka tenkrát říkala, no to přijďte potom ještě párkrát, a to vás uspíme, jenom takdydle to takhle odříznem, dáme to pryč, srovnáme to a zase vás sešijem a to ucho vám klidně srovnáme taky. Ale já už jim to slibuju osmnáct let, že tam přijdu, aby mi to dokurvili, ale já tam nejdu, nikam nepudu a vona to ví, že já si to léčím sama.

Když sem šla z tý chíry domů omašličkovaná, bylo mi furt ještě dobře. Ale pak přijdu normálně k tomu Radkovi domu a teď mu vařím jídlo a najednou to na mě přišlo. Úplná ztuhlost a klepavka, klepání rukou a takhle normálně nohy mi dělaly takhle. A von byl postiženej, von trošičku kulhal, a já tam takhle stála u tý plotny a von, co je, Helo, kde seš tak dlouho s tím jídlem? A já volám, poď sem, celá se klepu, mám šok a nemůžu se hnout! A pak mu

volala jeho máma, že přijede mezi svátkama se ségrou, ale voni mě příšerně nesnášely. Takže ten Radek na mě, hele, musíš vypadnout, nemůžeš tu bejt – a vyhodil mě na ulici.

Neměla sem kam jít. Chvilku sem byla u Armády spásy, ale pořád ze mě táhl chlast a voni dycky odsunuli to okýnko, člověk na ně dejch, a už ho nepustili. Zametala sem po nocích ulice na černáka a spala na nádraží ve větrákách. Těch větráků tam bylo pět: V jedničce bydlely alkoholičky, ve dvojce feťačky, čtyřku měli feťáci, pětku alkoholici, trojka patřila mně. To se sehnaly krabice, tím se zakreje takhle ta vrtule, aby ti to neprofukovalo. Bylo tam teplo, jenom ve dvě ráno už začala bejt zima, protože jak nejezdily vlaky, tak už se netopilo. Do každýho větráku se klidně vešli tři lidi, leželi většinou takhle dokola. Ten prostor byl velkej asi jako dvě tyhle skříně, nasoukal ses dovnitř a spals. Žila sem si sama ve svým vlastním větráku, nic mi nechybělo, měla sem tam svůj klid. Jenom policajti občas votravovali, tahali mě ven, ale když odešli, vlezla sem si do toho větráku zpátky, stočila se tam a spala. A když sem měla ráno hlad nebo sem si chtěla něčeho cvaknout, tak sem věděla, že můžu vlízt do dvojky nebo do čtyřky, že tam určitě něco najdu. Nadzvednu krabice a hele, drobný, kůrva, mám na

bulky, du se najíst! Přes den sem jezdila na Výtoň, abych se někde umyla, pak na Naději, na jídlo a pro čistý oblečení.

A pak mě sociálka Jana zase zařídila tu Armádu spásy, ale voni chtěli celej můj důchod a pořád odsouvali to vokýnko, abych jim dejchala, byli s tím vokýnkem jak nemocný. Někdy to šlo přehlušit bonbónama, ale radši sem rovnou chodila spát do větráků. A děda, kterýmu sme celej barák říkali dědo, ten mě dycky večír šel vyhmátnout na Hlavák, strčil hlavu do větráku a zavolal: Heleno pod' domu! A já se vysoukala ven a šla. A potom si mě ta ředitelka s ředitelem oblíbili natolik, že sem je učila háčkovat a štrikovat. A poutka na ručníky sem jim dělala, ponožky štupovala, měli mě hrozně rádi. Takže pak byli smutný, když sem jim odešla k Jaruně.

Jak sme se s Milanem zrychtovali

Já nejsem sketa, která by někomu něco nedala, já sama dám napít ze svýho a sama kolikrát chlastám z cizího. Ale, nenene, my sme s tím Milanem vůbec neměli sedat do toho autobusu, protože my jak jeli tou doustovkou, což byl poslední autobus, kterej jel votamtad, tak vlezli sme tam, a už deme pěkně dozadu spolu, nachcaný jak dobytkové a pěkně při chuti. A začnem se tak jako omotávat, olíbávat a všechno možný. A už už si chcem spolu zašoustat, začnem se pěkně svlíkat, že si spolu jako zatancujeme. Ale von ten debil řidič nám to normálně zakázal! Že prej v autobuse se to nedělá a ať si prej vystoupíme! A my, že nikam nejdem, že my jedem až na konečnou, říkali sme mu, ať nás nechá dejchat – ale nenechal.

V tom autobuse sem asi nechala tu vestu někde, nevím. A venku pak tu kabelku, ta určitě zůstala v tom podchodu, na schodech, kde sme se spolu

pak s Milanem pomilovali. A já byla jak slíva chybná. A všechno poztrácený, vesta, kabelka, klíče, zbylo mi jenom triko s utrženým rukávem a kalhoty. A Milan přišel o džíska, kde měl doklady a asi pět stovek, takže taky neměl nic. Ale rozumíš, to je ti jedno, kde co ztratíš, když máš takovou chuť se milovat!

Ale pak sem šla rovnou za psychiatrickou, ať mě radši odvezou do blázince, že tohle prostě nejde, že sem celá rozjetá, že se sama sebe bojím. Šly sme spolu k Jaruně pro moje věci a Jaruna brečela, ať nikam nejezdím, že ty ztracený klíče jí nevěď, že mi koupí cigára, pořád tu psychiatricku přemlouvala, ať mě neodvádí. Ale já řekla, nene Jarko, já musím, já jedu. A ani tu Jarunu ani toho Milana už sem pak nikdy neviděla. Nevím, co s nima je.

Kdykoli mě přivezli na příjem, mohla sem přijet třeba nahatá, protože sem věděla, že během deseti minut budu mít od Erika věci. Dycky mu dali hlášku a Erik hnedka přišel a o všechno se postaral. Vždycky to s nima domluvil, aby mě dali k oknu. V okně sice byly mříže, ale dalo se otevřít, takže sme spolu mohli krásně chlastat. A von třeba říká, nemáš chuť na vodku? A já ty vole, ty jo! A tak přinesl vodku a já ji takhle vylápla, což se pak překrylo spřemem a žvejkačkama, a když přišla doktorka, tak já dělala mrtvýho brouka, doktorka mě budila a já, dejte mi všichni pokoj, já chci spát. A Erik mi dycky nosil cigára a všechno. Byla sem s nim prakticky jedenáct roků, až do devadesátýho pátýho.

My se dali dohromady tak, že von mi normálně v hospodě říká, nechceš se mnou chodit? A já mu říkám jo, ale koupíš mi dvě zelenice. A von mi hned poslal dvě štamprlata a já říkám, nené, vole, já myslela dvě velký flašky! A pak vychlastám tu zelenici, potom náskou tu vodku, já nevím, co sem všechno

do sebe natloukla. A chlapi mě pak odtáhli zpátky do blázince, strčili mě za dveře a sestry mi pak řekly, ty zas vypadáš, ty svině vožralá!

Když mě jednou pustili na tejden ven, tak sme se s Erikem potkali u kiosku a hnedka sme zapadli za ten kiosek a já pak šla domů nahatá, protože Erik na mně dycky všechno roztrhal. A dyž sme vůbec začínali ten sex spolu, tak von říká, ale já sem už starej, já už to nezvládnou. Ale já mu říkám, to chce cvičení, to chce cvičení, a chodili sme spolu na šoustačí stráň, kde byly stromy ovocný, a když člověk šel tou travou, tak tě nebylo vidět, a když sis lehl, tak to tě kór nebylo vidět. A my pořád nacvičovali a nacvičovali, takže časem už sme na sebe jenom takhle koukli a bylo nám jedno, kde sme byli, kam sme zapluli, a všechno na mě roztrhal, Erik. Ale obden mi kupoval nový trička a kalhotky a kalhoty, abych měla v čem chodit. A můj táta, ten byl stejnej ročník jako Erik, a když měl přijet, tak říkám Erikovi musíš zmizet, přijede můj fotr. Protože táta to doma neměl a hrozně na Erika žárlil. A když fotr přijel, přivezl mi igelitky s pomerančema a všelijakým jídlem a snažil se bejt hodnej, ale nešlo mu to, jakmile začal s těma svejma výčitkama, hodila sem po něm tu igelitku, až pomeranče lítaly na všechny strany, a já řvala na sestru, sestři odvedte mě, tady

je nějaký cizí pán, kterýho vidim poprvé v životě!
Erik pracoval jako kotelník, takže celá kotelna byla naše, pekli sme si tam třeba ryby anebo zapejkaný brambory a za železnejma skříňkama stál gauč, tam byla taková naše mrdárna. To bylo takový nějaký krásný, já ho tak nějak držela při životě, bylo nám tam spolu dobře. A jednou takhle chlastáme v hospodě a von říká, že má zejtra svátek a že se teda sejdem zejtra ve dvě. A já druhej den na něj čekám do půl třetí před barákem a von nikde. Tak du do tý hospody a tam seděj chlapi uřvaný a já říkám, co je? A voni, že Erik je mrtvej. A já na ně, si děláte prdel, a voni, neděláme.

Milenec + já (oční stíny, 6. 12. 2010)

Terapie v Červeným dvoře

K automatům sem se dostala přes Jarku, ne, tohle byla úplně jiná Jarka, to bys koukal, kolik já znám Jarek! Dycky sme s Jarkou do toho automatu naházely drobáky, vypadla pěkně tisícovka a jelo se dál. Krásně to blikalo a já měla čím dál větší dluhy, jenom po baráku přes sedmdesát tisíc napučova-nejch. Moje máma to za mě zaplatila a já podepsala léčbu v Červeným dvoře.

To byl takovej zámek. Na příjmu ti vzali úplně všechno: lak na nehty, lak na vlasy, odlakovač, prášky, hřeben, šminky, nůžky, šampón, všechno. Dokonce i prášky z psychiatrie, což já mu říkám, ale já je potřebuju třikrát denně, jinak nejsem možná. Ale ten doktor říkal, tady žádný prášky jíst nebudete. Takže já se jim prakticky za měsíc složila, ale voni nepochopili nic. Voni tam byli vůbec celý nějaký pomatený, léčili mě přes alkohol místo přes automaty. A já pořád, ale pane doktore, já sem tady úplně špatně, já sice trochu piju, ale já víc hraju než piju. Ale von měl svoji hlavu, napsal mě na antabus, prášky na depky mi nedal.

A v půl šestý vstávat, v šest bejt na rozcvičce, tři kolečka oběhnout, v půl sedmý do studený sprchy, zpátky dovnitř, převlíknout se, ustlat, ve čtvrt na osm kontrola pokojů, v půl osmý snídaně, v osm na skupině. Potom mytí nádobí, uklízení, činnosť pravidelný, samý skupiny. Ale já se samozřejmě hnedka rozkoukala, už za čtrnáct dní sem jim spravovala prádlo, párala s ženskejma v dílně cejchy a prostěradla, ženský to zašívaly, přišívaly knoflíky. A z okna ředitele bylo vidět na ty dílny, jestli nekouříš moc dlouho před barákem, ředitel koukal za záclonou, kdo chodí dýl.

Kafe bylo zakázaný. A jednou holky říkaj, uděláme si kafe. A já, jaký kafe, kde ho máme jako sebrat? A holky, drž hubu, vytáhly kafe z podprostěradel a k tomu takovej malej vaříč: Pilku vohnutou do oblouku, na tý pilce nakroucený dráty, píchlo se to do zástrčky, strčilo se to do zavařovačky a uvařilo se kafe. A najednou, holky bacha, de revize! Tak honem s kafem mezi prádlo a dělaly sme jako že děláme. A když voni zase vodešli, vyhrabaly sme to zakázaný kafe z podprádla a šly sme na záchod, vodevěřely vokýnko, pokuřovaly z vokýnka, nikdo na nás neviděl a bylo nám dobře.

Ve skupinách nám dělali přednášky o tom, co nám jako je. Třeba nás učili, co je to *delirium sremens*

nebo ta špatná štíplivost paměti. Říkali nám, musíte to pochopit, jinak budete v prdeli, pište si to všechno, pište si kolaborát! Ale my spíš byli v prdeli z toho kolaborátu, ale muselo se to předejchat. Protože ten doktor nás dycky zkoušel, na každýho: na kuřárnu nepudeš, dokud mi to nepovíš, dokud to všechno nepochopíš. Seděl s tebou třeba tři hodiny, bylo mu jedno, jak dlouho s tebou sedí, čekal, až mu řekneš, co je to třeba alkoholická halucinóza, jinak tě nepustil. A já, abych se ho zbavila, seděla sem tam, volizovala nezapálený cigáro a povídám, víte, pane doktore, ta moje makovice, jéje, ta si to nezapamatuje, pane doktore, ale já tomu všemu rozumím víc, než si myslíte. A ten doktor říká, Heleno, děte si kouřit, ale večer máte za trest službu na záchytce. Jenže to nevěděl, že na záchytce já sloužim děsně ráda. Protože tam byl klid a vožralci mi byli milejší než celý doktoři.

V tom Červeným dvoře se před každým jídlem dělala schůze, to sis musel takhle stoupnout a zpívat:

*Dyby já měl
košiličku šití
bez jehel a nití
ty by si mi musel
košiličku šití
bez jehel a nití*

– pokaždý tohleto, furt dokolečka, kůrva, před vo-
bědem, před večeří. A ty skupiny probíhaly tak, že ti
udělali všechny ty vyšetření, že ti určili, kdy ti udě-
laj ty antabusy, kolik jich dostaneš, kdy budeš mít
tu blinkačku a tak. A von mi pořád nechtěl věřit, že
mám depky, pořád mi nechtěl dát ty prášky, pak mi
je napsal, ale málo. A já mu spadla do strašlivejch
depek a von mě vyhodil bez jídla a bez peněz.

Šla sem pěšky z toho zámku do Český Kamenice, pak
na stopa. Seděla sem na patníku za Budějovicema,
dvě hodiny ráno, svítila sem si baterkou. Nějakej
pán mě vzal do Prahy k Olšanskejm hřbitovům,
kde bydlela jedna moje známá doktorka z Kosmo-
nos. Ve čtyři ráno sem ji vzburcovala, ale vona mě
uklidnila, vykoupala, dala mi čistý prádlo a zavo-
lala do Kosmonos, že už k nim jedem. Na příjmu
mě přivítali a chtěli mě dát na neurologii, což sem
je samozřejmě poslala do prdele a vysvětlila jim,
že chci na jedničku, a šla sem na jedničku. Když
sem se vrátila z těch Kosmonos domů, šla sem zase
zpátky k automatům a nasekala s Jarkou další dlu-
hy. Dodneška mě to drží. Mám jenom štěstí, že byd-
lím dál od města. A Jarka, ta nevím kde je.

Pět českých prezidentů

Dycky nám říkali, jaký sme blázni. Ale já jim dycky říkala, ale vy ste taky blázni, taky z nás už pakatíte, my sme magoři a vy ste zmagořený. Třeba ta doktorka, která po mně chtěla vědět pět českých prezidentů. A já na ni, pani doktorko, nezlobte se na mě, ale mě takový píčoviny nezajímaj, radši mi řekněte, kde seženu nějaký byt, a už mě tu nikdy neuvidíte! A vona jako by neslyšela, pořád se na něco vyptávala a já jí odpovídala úplně normálně a vona to všechno tůkala do stroje. Ale ten papír se jí vohnul takhle přes tu nožičku a já najednou viděla, co na tom papíru je: „Silná schizofrenička“. Taková píčovina! Čumim na to, a už cejtim, jak du do křeče, říkám tý doktorce, že bych se ráda napila. Tak mi podala hrníček, a já ho vzala a prohodila ho dvojítm voknem, a už držim tu doktorku pod krkem. A vona řvala, pani Skalická, pani Skalická – a kdyby se mi nevysvlíkla z toho saka, tak bych ji tam dobila. Letěla mezi kytky, pak ke stěně,

a ti garantuju, že kdyby se mi ta bába nevysmekla, tak by normálně byla synem smrti.

Takže mě napíchali neklidovkou a strejda už jel. Ajelo se jako dycky, jenom proto, že sem nevěděla těch pět českých prezidentů. A já přísahala, že až se vrátím domů, tak že tu svini dobiju. Ale v té době mi už moje milovaná doktorka Petišková sehnala byt na Perštáku a já už pak nikdy nemusela do blázince.

Když přišel Šimon ke mně do bytu, tak kouká, že nemám postel a spím na těch položených dveřích od koupelny. Tak to byl úplně rudej vzteky: Tý krávo, ty mrcho, já tě normálně zabiju! A hnedka mě nacpal do svýho rozhrkanýho trabanta a jelo se k němu do sklepa pro matračky. A na těch matráčkách sem si spala jako královna. Šimon, to je miláček, to je prostě kamarád na život a na smrt. A von je stejně nemocnej jako já, von taky má tu mánii přes popelnice, jak tam něco zahlídně, hnedka tam leze, takže má doma taky spoustu užitečnejch věcí. Znáš třeba ten jeho věšák, co má v ateliéru? Tak o ten sme se spolu přetahovali, ale já mu ho nakonec nechala, protože von bez toho věšáku prostě nemoh žít, to sem mu nemohla udělat.

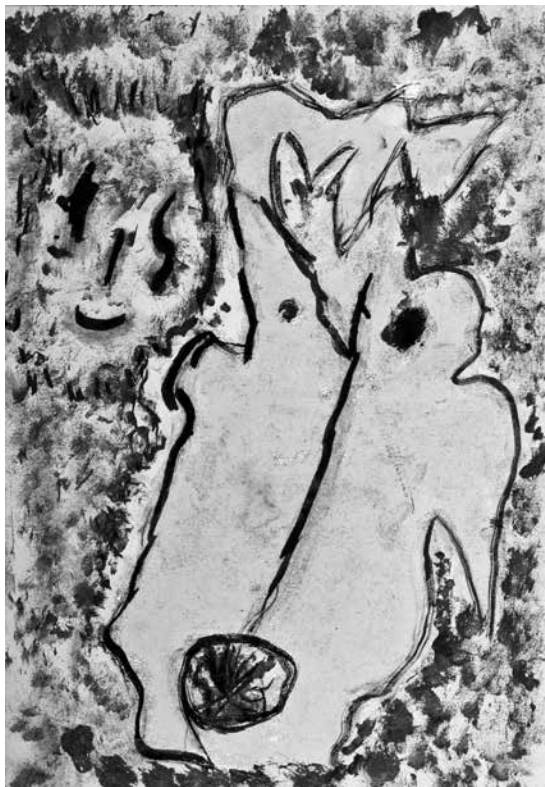
Anebo u toho stánku s knížkama. To byly krásný časy, knížky sme vozili na vozejku do kopce nahoru Moskevskou, stáli sme v podloubí před libereckou radnicí, pili kafe z termosky, knížek plnej pult, vozejk plnej knížek. A Šimonek, jak měl ty fousy,

tak se strašně líbil ženskéjm, furt se tam kolem něj vochovejaly, jedna mu dokonce přinesla celou šišku debrecínky, svině. Ale já věděla, co tím sleduje, říkám jí, necháš ho bejt, necháš ho, dyť je ženatej, vem si tu debrecínku a táhni si za jinejma! Ale aby byl Šimon pořádně vopečovanej, dostal ode mě druhej den igelitku všelijakýho jídla, takový ty mírně pomačkaný, ale jinak pěkný banány a buchty, co se nacházej v kontejneru za supermarketem. A von měl z toho strašnou radost, řekl mi, Helenko, ale tohleto, no to je úplnej dárek od srdce – a všechno to hnedka sněd. Povídám ti, Šimon, to je miláček, to je člověk na úrovni.

K tomu našemu stánku pořád chodila jeho bejvalka, kroužila tam furt jak čubka, pořád prej, kde je Šimon. A já, nó, teď tady byl, ale zrovna šel do Moskevský pro knížky. Takže šla do Moskevský, zatímco Šimon přišel s kafetem z Pražský, říkám mu, Šimone, okamžitě zdrhej, bejvalka tě nahání, a von honem zmizel do hospody, a vona přišla zpátky a nadávala, ať si z ní neděláme prdel, chodila mi furt kolem stánku a já říkám, ale no prosimtě, uklidni se, Šimon šel zrovna tedka pro kafe, di tamtudy a určitě ho najdeš. Takhle ji honim mezi Pražskou a Moskevskou, pořád nahoru dolu, až vona nakonec povídá, že neni blbá, že si na něj počká.

A já zalezu pod pult a hlásím šeptem do telefonu: Šimonků, sketa je tady, sketa je tady, ještě dvě hodinky vydrž.

Jednou nám vítr rozfoukal peníze, že lítaly po celý Moskevský! A jednou přišel ke stánku i Kittner, ten bejvalej starosta zrzavej, co ho naháněli za čachrování. Tak tomu sem prodala knížku o tý mafii libernecký. Protože von se tam prostě najednou objevil, vokouněl kolem knížek a já na něj, ále tohle byste si měl koupit, jéje, todle je počteníčko přímo pro vás, knížtička suprová, přímo tady o tom všem! A von se tak nějak divně kroutil, říká, ééé. A já znova, ale no tak, že byste si ji nekoupil, jenom za sto dvacet korun? A von nic. A Šimon stál mezi těma vobloukama, pil kafe z termosky a koukal, jak to dopadne. Ale Kittner furt nic, koukal na tu knížku a najednou se vypařil. A Šimon mi říká, cos to prováděla, Helenko, víš, kdo to byl? A já říkám, no jasné že jo, to byl normální Kittner! Ale počkej, Šimone, vsaď se o dvě stovky, že se do hodiny vrátí. Ale Kittner přišel už za deset minut, tu knížku si koupil a ještě mi dal osmdesát korun dyško, že prej to mám na kramfleky.

S fotrem (lak na nehty, tuš, 19. 2. 2011)

Na Valentina

Na jednu stránku je dobrý, že táta umřel, protože já ho fakt nenáviděla. Bil mě, že sem z toho skončila v děcáku, v šestnácti sem se kvůli tomu včasovi vo-trávila a tak dál. Pořád bylo něco, ani chvilka klidu, nebylo se kam schovat. Von si celej život myslel, že si do těch blázinců jezdím na rekreaci. A když sem byla starší, to mi bylo čtyřicet, tak si na mě ten hajzl poprvé dovolil. Von to ke mně ze svýho pokoje neměl daleko, šmejd jeden.

Ale ať byl jakékoli, dycky mi bylo jasný, nenechám ho v hnoji. Jednou nás chytili policajti, jak deme ve dvě v noci do práce. Táta měl sedmnáctky dioptrie, já kulicha, von kulicha, šli sme do cukráren zatopit. Ale policajti si mysleli, že chytli zloděje, že to tam chceme vykrást, nedali si vysvětlit, že deme jenom vybrat popel a roztopit kotel. Postavím se před tátu a říkám jim, cožé, a to ste někdy viděli, že by zloději nosili takhle tlustý brejle? Koukejte nás pustit, jinak vám garantuju, že ráno budou studený trubky! A voni šli.

Když už byl táta úplně starej a hluchej, tak sme spolu chodili na pivo a von se tam dycky tak pěkně rozkecal. Třeba že má ještě jednu dceru bokem, kterou si s jednou tou děvkou vyprcal v lázních. A vyprávěl mi o všech těch děvkách. A jednou, když mi dali dovolenku z Kosmonos, tak sem se kvůli němu v tý hospodě i servala. Protože nějaký chlap se tam vochovejtal a kradl mu pivo. A já tomu chlapovi říkám, helese, frajere, nemakej na mýho tátu, nebo já ti dám do držky. A von mu to pivo vypil a už šahal po cigárech, ale já mu říkám, tý frajere, dostaneš do držky povídám, poď ven, poď ven, nebo já tě zabiju rovnou tady! Ale von zůstal vevnitř, tak dostal do držky vevnitř. A jak se tam rubem, tak vedoucí najednou volá, Helo, padej pryč, jedou policajti! Na což já zmizela jak duch. Ale ten chlap tam zůstal a musel pak platit: Čtyřicet půllitrů, dva stoly, židle polámaný. Ale já nic, nic, já jenom dostala trest od vedoucího, že nesmim půl roku do hospody. A od tý doby mi všichni chlapi říkali mlátička, báli se mě. A já chlastala naproti v parku a hlídala zdálky fotra, jestli mu někdo neubližuje, nekrade mu pivo a cigára.

Když už skoro nemohl chodit a byl skoro slepej, ségra s bráchama na něj kašlali, takže sem mu chodila

na nákupy, chodila s nim na plicní, na ušní, všude. Viděl prd, slyšel prd, všechno vnímal jenom napůl. Přinesu mu třeba nákup a von říká mámě, ale to kupuješ nějak moc, dyť sme jenom dvě. A mamka říká: Ale hovno dva, sme čtyři: sem já, seš ty, je Helena, je Míša, tak drž hubu. A von, že pude vedle si lehnout, takže mu du načechrat peřiny, jak sem byla zvyklá. A jak sem to stlala, tak von normálně šel k voknu a chtěl si kousnout do banánu, ale najednou začal chrčet. Banán upad na zem, máma začala ječet. Ale já hnedka věděla, co dělat: Zatáhnout k posteli, do polosedu, jazyk vytáhnout, říkám mámě, to je eptilák, mami, klid, to je eptilák, podej ručník, podej houbu, utikej pro Zdeňka!

V nemocnici sem se pak chytla s doktorkou, protože vona pořád tvrdila, že to žádnéj eptilák nebyl. Říkám jí, cožé, vy ty všechny nemoci znáte jenom z rychliku, ale já, já sem u těch lidí dělala iks let, když vám povídám, že je to eptilák, tak je to eptilák, pyžamo mokrý nevidíte! A vona, ale prosimvás, dyť nemá ani pokousanou pusu. Ale já na ni: Co mi to tady povídáte, vy nevíte, že se mu musí vyndat jazyk a do pusy se mu dá houba, aby se nepokousal? ale to vy tady asi neděláte, a proto tady maj všichni tak rozkousaný pusy! A to koukala, bába. A tři dny na

to mi táta říká, Helko, měl sem další záchvat. Nakonec šel na eldéenku, tam byl čtyři dni. A přímo na Valentina byl mrtvej.

A já teď furt chodím za mámou a říkám jí, mami, vem si čistý prádlo. Nejde jí pračka, vypadnul jí knoflík a nejde jí to. A má přijít opravář na ten knoflík, protože vona to má v záruce. Říkám jí, mami, já ti to vyperu, dyť už seš jak dobytek, svlíkni to a dělej. A vona, že se svlíkat nebude, že je to eště čistý, ale já říkám, mami, neodmlouvej a svlíkej to, v pondělí ti to přinesu čistý. Já sem jediná, koho vona poslechne.

Nikdy neříkej, že seš z něčeho venku, nemysli si, furt nad náma visí blázinec. Když ten můj byt koupil Rus, tak si tam nastěhoval Rusové, vyhnali mě z bytu ven, celý dny se sprchovali, protočili děsný vody. Šla sem bydlet do Zámečnický ulice, kde sem Tomášovi uklízela dvůr, s letákama se tahala, odklízela před soudem sníh. Říkám Tomášovi, sedm profesí za takový peníze, já už sem unavená z toho života! Ale vyhnali mě i z té Zámečnický, všechen nábytek mi vyházeli, ledničku, pračku dali na ukrajinskou ubytovnu, zbytek narvali do kontejnerů. Já furt začínám od začátku, furt mám hovno, ale mně to nevadí, nene, mně to nevadí.

Ale támhle vidim korále, pudem se na to podívat, miláčku, přelezem tady přes tu rouru, podívej, korále, taková hromada, samý korále, celej závěs! vidíš, a je to celý moje, počkej, já si to takhle odtáhnou, šáhni mi pro tu tašku, ta je dobrá, vlez do toho kontajneru, šáhni tam, ty máš delší ruce, udělám to jednoduše, urvu to prkno a nasypu korále do igelitky,

voškubu to a mám to voškubaný, rozumíš, musíš bejt rychlej, podívej, jak to de rychle, je to omotaný kolem toho prkna, vorvu to a je to, nene, už to nebude trvat dlouho, nene, nikdy neříkej, že něco trvá dlouho, to čisticí nechci, ale tu leštěnku dej sem, podívej, jak to de rychle, a dej sem ten jar! nech to, nešahej na to, já sama, když bude mít na baráku někdo svátek nebo narožky, tak mu navlíknu korále na ruku nebo na krk, říkám ti, všichni z toho budou hotový, počkej, ještě jeden korál, dva, tři, čtyři, pět, šest, nadzvedni se, já to prohlídnu, už není, už není, počkej ještě, mě ještě vábí támhleto, šáhni mi támhle, co to tam je? má to šňůru, vem to, já to dobrabčím, posbírej ty zbytky a deme k autu a jedem na barák, strč to do auta, ať nám to nikdo nelohne!

Ve skupině už vědí: Když mě něco štve a sedím, tak najednou chytnu neklid, vstanu a začnu chodit sem a tam, dycky dám takhle pěstě, držím je zatať, chodím okolo stolu, pořád dokola. A voni vědí, dycky, Heleno, támhle sou dveře. A já s těma pěsti-
ma odcházím po schodech pryč, nahoru k sobě do pokoje, ale všichni se táhnou za mnou jako nějakěj průvod až ke dveřím a pořád je mám za prdelí. A já zavřu za sebou dveře, zamknu, lehnu si pod deku a polibte mi všichni šos.

O všechny na baráku se starám! Topím jim, uhlí jim házím, dříví ve sklepě štípu, měním jim všem žárovky, Pepínovi vařím. Co by beze mě dělali, nevím. Přitom mě tady nechtěli, při hlasování je úplně museli tahat za ruce, ale voni kroutili hlavama, že né. A já se modlila, že sem si skoro vyvrátila prsty. Nakonec mě vzali i s Míšou, protože bez Míši já bych nikam nešla. A vidiš, nakonec mi postávaj u dveří. Hlavně Pepíno. Pořád mi tam stepuje, škrábe na dveře a čeká, až vylezu, že pude se mnou ven.

Ale já nikam nejdu, sedím a kouřím, nakonec vylezu a du. Teď sem s nima třeba byla v krámě, s Pepínem a Františkem. František si to aspoň napsal na papírek, ale Pepíno fakt není možné. Říkám mu, Pepíno, máš to na papírku? A von nic. Normálně deme třikrát okolo štáv a říkám, Pepíno, ty nebudeš nic kupovat? A von, že by mu nezbylo na cigára. A já, Pepíno, šest stovek, máš šest stovek, tak si řekni, co potřebuješ. A von říká, že štávu. A já na něj, ty vole, Pepíno, už sme šli třikrát okolo štáv a nakupu tě, až pudeme ke štávám zase a budeme se vracet k rybičkám a ty nebudeš rozmyšlenej. Takhle pořád tam a zpátky, Pepíno si prošel krám, koupil si štávu – a pak venku hladově kouká na Františka, kterej si nese rybičky, chleba a hermelíny. Takže se de zase zpátky do krámu, koupily se hermelíny, který tam stály třináct korun. A potom mě napadlo, že by si Pepíno mohl koupit ty měkký sušenky v papírku, von je rád, protože mu po nich nevypadávaj zuby. Povídám mu, Pepíno, tyhle ty sušenky máš rád, ne, tak si je vem! Ale von, že mu nezbyde na cigára. Ale dyť máš šest stovek, šest stovek máš, ta štáva stojí dvanáct korun a ty hermelíny šestadvacet! Tak si koupil ještě ty sušenky a šlo se. A deme do trafiky, stojíme frontu a já mu říkám, Pepíno, ukaž peníze. Spočítám mu to a říkám, dyť za

to máš sedmery cigára, vole, dej to sem! Tak vezmu ty prachy, koupím mu šest krabiček, stovku si šoupnu do kapsy, vrazím Pepínovi ty cigára s drobákama a de se na barák. No prostě hrůza s Pepínem.

A jak je víkend, tak von chodí hladovej sem a tam a pořád, Helo, neuvařila bys mi? Chodí tam, kňourá, hodinu a dvě hodiny chodí po tom svým pokoji, vzteká se, kope do nábytku. Až to nevydržím a du mu uvařit. Uvařím mu třeba polívku a vomáčku a knedliky, dám mu to na talíř, ale von kňourá dál, vezme si jenom půlku a druhou nechá Radimovi! Všichni sou z něho v prdeli. Ale přitom se všichni chovaj jako von, nedaj mi pokoj, se všim dycky choděj za mnou, jeden za druhým. A já jim pořád říkám, co za mnou chodíte, támhle křachne žárovka a vy hnedka dete za mnou, copak já sem náká vaše kojná?

bez názvu (oční stíny, 9. 8. 2011)

Děkuju pánubohu, že mi zvýšili dávku léků. Mně když je dobře, tak du do lesa, setmí se, a už du z lesa pryč. Ale jak spadnu do té své nemoci, do toho svého dranzu, tak je mi to jedno, du do lesa a prochodím celou noc. Když je mi dobře, tak v lese při setmění vždycky dostanu klepavku a musím z něj ven. Ale když na mě padne nemoc, tak du a neděje se ve mně nic, nemám vůbec strach, chodím a chodím celou noc, ráno přijdu, vlezu do pokoje, zamknu se a polibte mi všichni prdel. Zadělám dveře ledničkou, skříň vezmu, přisunu k ledničce a hotovka. A jak se takhle zavřu, nejím, pořád něco kreslím nebo počítám, ale potom mě to všechno nasere, všechno to roztrhám, zmačkám, naházím to na hromadu, du si lehnout a ležím, deku přes hlavu. A voni na mě, Helo, vylez. Ale já nevylezu.

Dvojčata: Veselost (vodové barvy, 2009)

Dvojčata: Křik (vodové barvy, 2009)

Člověk v brýlích (oční stíny, parafín, vodové barvy, 2009)

Doslou

S Helenou Skalickou jsem se poprvé setkal kolem roku 2006 na dvorku liberecké Malé výstavní síně: Seděla na schodech ve vytahaném triku a maskáčových kalhotách, cigáro v kolozubých ústech. Budila respekt. Od první chvíle na mě působila jako ošlehaný veterán městské džungle. Tenkrát jsem ovšem neměl ani ponětí o tom, o jakého veterána se doopravdy jedná: Tahle dnes dvaasedesátiletá žena má za sebou přes osmdesát pobytů v nejrůznějších psychiatrických zařízeních, především v Kosmonosích a Liberci, takřka celý život pendlovala mezi blázcincem, šíleným bydlením u rodičů a přežíváním na ulici. Zimovala v nádražních větrácích, zná pražské i liberecké feťáky a bezdomovce, ví, jak chutná primářův pes, co jsou to elektrošoky. Ze strašidelného koloběhu se dostala až koncem devadesátých let, kdy z iniciativy organizace Fokus získala sociální byt na libereckém Perštýně. Od té doby vystřídalala několik dalších bydlení a žije jakžtakž poklidný život.

Helena je velmi živelnou a svéráznou výtvarnicí. Měla řadu společných i samostatných výstav a dnes je považována za významnou autorku českého *art brut*. S výtvarnou tvorbou začala v druhé polovině devadesátých let,

na arteterapeutických dílnách Fokusu, a od té doby kreslí a maluje prakticky vším, co jí přijde pod ruku: Řasenkami a stíny nalezenými v popelnících, uhlím i uhlím, tekutým obvazem (fialovým i zeleným), pastelkami, tužkou i tuší. Kresby, které je schopna chrlit po desítkách, nezřídka srší barvami, často jsou do nich přimíchány fosforeskující stíny a třpytky líčidel, někdy jsou to jen změti čar nahozené tužkou či jiným jednobarevným „kreslidlím“. Jindy rozmazává holýma rukama oční stíny, lije a patlá na papír parafín, roztírá rtěnku, řasenku, lak. Když se člověk probere všemi těmi haldami šmouh a čmáranic, občas najde opravdovou perlu: koncentrovanou vnitřní vichřici, otevřenou skříňku s démony. Nad všechny interpretace je jeden z Heleniných výroků, že ještě lepší než kreslit je štípat dříví, demolovat staré almary, židle a stoly – a cpát to všechno do kamen.

S jejím vyprávěním je to podobné jako s jejími obrázky: Helena je vyprávěcí živel, dokáže toho namluvit neskutečná kvanta, většinou ovšem jen pustě a rozbíhavě povídá, případně ze sebe chrlí haldy banalit, kterými člověka doslova ubije; najednou se však stane, že její řetězení nečekaně chytne tah, a ona, zřejmě aniž by si to uvědomovala, zcela ledabyle vypráví něco, nad čím zůstává rozum stát – náhle vytvoří neskutečně pravdivý a opravdový *obraz*, zároveň však obraz, kterému instinktivně odmítáme věřit. Závažnost, přízračnost i grotesknost takových momentů si člověk uvědomí mnohdy až se zpožděním – náhle pochopíme, o čem to ta Helena vlastně povídá. Je pravděpo-

dobné, že ne všechno se přihodilo přesně tak, jak to zde líčí, že občasné fabulace, nadsazenosti či vytěsnění se jí léty omletých vyprávění vryly do paměti tak, že je přijala za prožitou realitu. Ovšem takových momentů je zde méně, než bychom si mysleli: Jistě občas trochu nadsazuje, zamotává, ale zpravidla – a bohužel – nelže.

Povídali jsme si všude možně, někdy v chráněném bydle ní Novina, někdy v hospodě či liberecké Galerii U Rytíře, jednou jsme vyrazili i na „Peršták“ a prolezli ho od lesa až po kontejnery. Byly dny, kdy se mi Helena na pozdrav vrhla do náručí a pak vyprávěla a vyprávěla, exhibovala ve své masce drsňáka či šaška, popíjela kafe, víno či cokoli jiného, frajersky pokuřovala. Jindy si s sebou vzala Jarunu, takže jsme útrpně poslouchali místo Heleny Jarunu. Jindy mi Helena na uvítanou hrozila pěstí, seřvala mě za cokoliv. Občas se nečekaně zavřela před celým světem, neexistovala, nekomunikovala třeba celé týdny. Musel jsem si na to všechno zvyknout jako na přírodní jev a prostě se smířit s tím, že to, na čem se hodinu předtím domluvíme, hodinu na to už nehraje roli, že nemám šanci cokoli ovlivnit. A taky jsem musel pochopit, že o Helenu není třeba si dělat obavy, že má opravdu tvrdou školu a sama nejlíp ví, co se sebou: Když je nejhůř, zavře se, zamkne, zahrabe se pod deku – a prostě není. A až bude sama chtít, zase se objeví.

Je spousta věcí, které se za každou cenu derou o naši pozornost a otravují tu zcela zbytečně; a na druhé straně jsou věci, které kolem nás jen tak prošumí, zmizí v čase

a vůbec si takové zmizení nezaslouží – měly by tu zůstat a působit. Mnoho lidí by Helenu Skalickou jistě označilo za podivnou existenci, před kterou je radno zdrhnout na druhý chodník. Já ji ale chápu jako opravdového génia životních hrůz, kterému je radno (aspoň chvíli) naslouchat. Obdivuji na ní především její klackovitou vzdorovitost, nezdolnost a umanutost, příkladné šelmovství; ať se v životě střetla s čímkoli, nenechala se domlátit, srovnat do latě, nedostali ji. A jestli jednou přijde nějaká strašná přírodní či jiná katastrofa, Helena zřejmě bude první, za kým ve všeobecném zmatku poběží. Ona totiž zcela jistě bude vědět, co dělat, kam se vrátit.

Ediční poznámka

Už na konci devadesátých let sestavil Jaromír Týplt z Heleniných výtvarných prací publikaci *Láska ve vodě* doprovázenou portrétními fotografiemi Bohdana Holomíčka. Helenin živel vyprávěcí však dlouho zůstával nezachycen. Texty, které vznikly na základě audiozáznamu jejího vyprávění, jsem poprvé publikoval v časopise *Analogon*, v roce 2011 pak vycházely další v literárním časopise *Tvar* jako celoroční rubrika „Jak ses měla, Heleno?“ Verze v této knize se od původních záznamů liší jak větším rozsahem, tak i celkovou strukturou: Text byl především rozčleněn do drobnějších kapitol, různě přeskupen, místy přeformulován a doplněn.

Výchozí materiál tvořilo asi třicet hodin audiozáznamu. Tato kniha, ač se z obsahového hlediska přesně drží toho, co Helena vyprávěla, v žádném případě nenabízí čistý přepis; text byl pomalu lepen z různých příběhových verzí, z útržků i náhodou zmíněných detailů, často se jedná o parafráze, někdy i o rozepsání poznámek při náhodných setkáních, kdy nebyl zrovna po ruce nahrávací přístroj. Helena má ve zvyku podstatné věci odbývat několika málo větami (jako vyřízenou a jasnou věc), a naopak zanášet své povídání hromadou balastu. Nejen

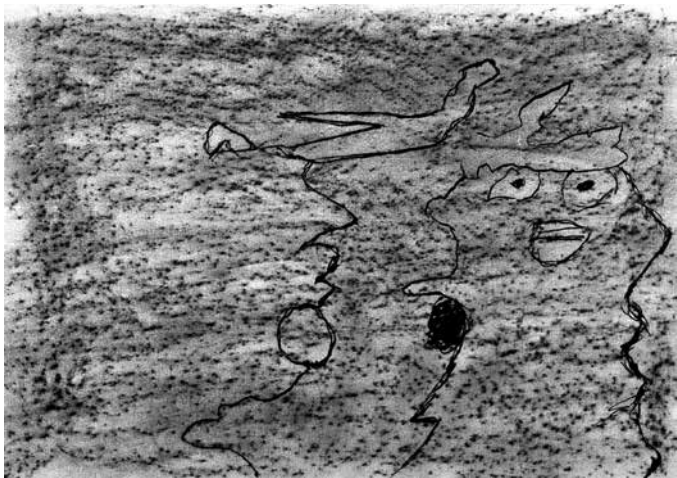
proto byl získaný materiál krajně nepřehledný a trvalo poměrně dlouho, než jsem se zorientoval v tom, co s čím souvisí, co kam patří a především co má význam. Tak vznikl i rejstřík osob, motivů a témat s odkazy na dané minuty záznamu, neboť při tvorbě textu bylo nutné pohybovat se v jednotlivých záznamech a takto konstruovat celek. Často jsem se také Heleny zpětně doptával na jednotlivosti, nechával si znovu a znovu vyprávět tentýž příběh a vlastně jsem vyprávění takto postupně „nabaloval“. Olina byla zpočátku prostě jen nějaká Olina, stejně Mirek, Erik a tak dále. U mnohých osob, především u klientů, byla z právních i etických důvodů pozměněna jména, případně vynechána příjmení.

V textu jsem si dovilil množství pravopisných odchylek: Jedná se především o sponové sloveso v podobě *sem* místo *jsem* (stejně tak *sme* či *seš*), někdy je též např. užito konkurenčně *du* vedle *jdu*, či *eště* vedle *ještě*, dále lze uvést i protetické *voní*, *vona*, *von* aj. Syntax vyprávění byla nezřídka vytvářena uměle a spíš než přímého přepisu se drží Helenina obecného vyprávěcího svérázu; mimo jiné jsem volně pracoval s inventářem Heleniných typických slovních i větných obrátů, jejichž rejstřík sice není nijak široký, zato však velmi specifický – jedná se např. *to si nemysli*, *to ti garantuju* nebo *von už nebyl možnej*, dále lze uvést např. časté a matoucí užívání spojky *což* (např. *což sem brečela*), slova *paradoxně*, oslovení *miláčku* apod. Typický je i Helenin sklon k aliteracním a anaforickým řetězcům; samozřejmě jsem vítal a evidoval

Heleniny sklony k novotvarům a zmotanostem jako například *delirium sremens*, *štíplivost paměti*, *rozprskám ti hubu*, *hodil ji do psychózy*, *eptilák* apod.

K uspořádání kapitol: V celku jsem záměrně narušil přímou chronologickou linii vyprávění, neboť vytváření přímé časové osy by bylo zcela proti smyslu Heleniny těkavosti. Její opravdu přirozený vyprávěcí chaos, čistý přepis, by byl oproti tomu, při všech drastických momentech, jednotvárný až ubíjející (a to i v rovině původní větné skladby) a samozřejmě i podstatně rozsáhlejší. Zvolil jsem tedy kompromis, okliku, která skýtá řadu rizik i předností: Poskládané souvislosti jsem nejdříve narovnal do pracovní linie, a tu následně rozložil do jakýchsi vydestilovaných fragmentů, v nichž by měla být celková linie rozpoznatelná, resp. rekonstruovatelná. Útržkovitý a cyklický charakter se tedy do textu dostával zpětně, uměle, má ovšem zcela sloužit charakteru Helenina projevu – a mně jako „spoluautorovi“ nezbývá než doufat, že jsem podpořil jazykovou i obsahovou autenticitu textu a zároveň jej učinil čtivým a čitelným; výsledný text by měl vytvářet Helenin portrét, jenž by měl ve výsledku působit přiléhavěji a koncentrovaněji než původní surový materiál. Čtenář tak má být zároveň aspoň naoko vrácen tam, kde jsem sám s Helenou začal.

Na přebalu je použit obraz *Autoportrét* (řasenka, 21. 1. 2011), na předsádkách nepojmenované kresby (tuš, 2012) a na titulním listě *Zafačovaná* (řasenka, 16. 1. 2011).

Pták v hlavě (uhel a tuš, 14. 12. 2010)

Obsah

Byt	9
Peršťák	13
Mláčení šňůrou a Wolkerák	15
Růžičková	19
Ročov.....	21
Peršťák	25
U cikánů	27
Hovno, sněží!	29
Když Kosmonosy, tak Kosmonosy!	33
Peršťák	35
Televize.....	37
Nový mejdlo	39
Dáša	43
U soudu	45
Kyselina.....	49
Olina.....	51
Jak sem přišla o zuby.....	55
Sít a prdelošoky	57
Pod dekou	59
Vany, vany!.....	61
Otcovy děvky	63
Kristýna.....	65

U bráchy v Sovoluskách.....	69
V blázinci sou různý lidi	73
A to si pak můžeš říkat, co chceš	75
Jak sme žrali psy.....	79
Ve svěráku	83
Nadávej si, až budeš mít volný lednice!	85
Tancování s Mirkem	87
Jirka a Sandokan	91
Vlasta.....	95
Ve větrácích	99
Jak sme se s Milanem zrychtovali	103
Erik.....	105
Terapie v Červeným dvoře	109
Pět českých prezidentů	113
Šimon	115
Na Valentina.....	119
Peršták.....	123
Na Novině.....	125
Les	129
<i>Doslov</i>	<i>133</i>
<i>Ediční poznámka</i>	<i>137</i>

Zavěšená ve stromě (uhel, 13. 1. 2011)

Helena Skalická / Pavel Novotný

A to si pak můžeš říkat, co chceš

Edičně připravil, doslov a ediční poznámku
napsal Pavel Novotný

Korektura Helena Čížková

Grafická úprava Jan d'Nan

Tisk Akcent, tiskárna Vimperk, s. r. o.

Vydalo nakladatelství dybbuk,
Jan Šavrdá, Lamačova 840/18, Praha 5,
www.dybbuk.cz,

roku 2013 jako svou 199. publikaci.

Vydání první

ISBN 978-80-7438-089-1

9 788074 380891